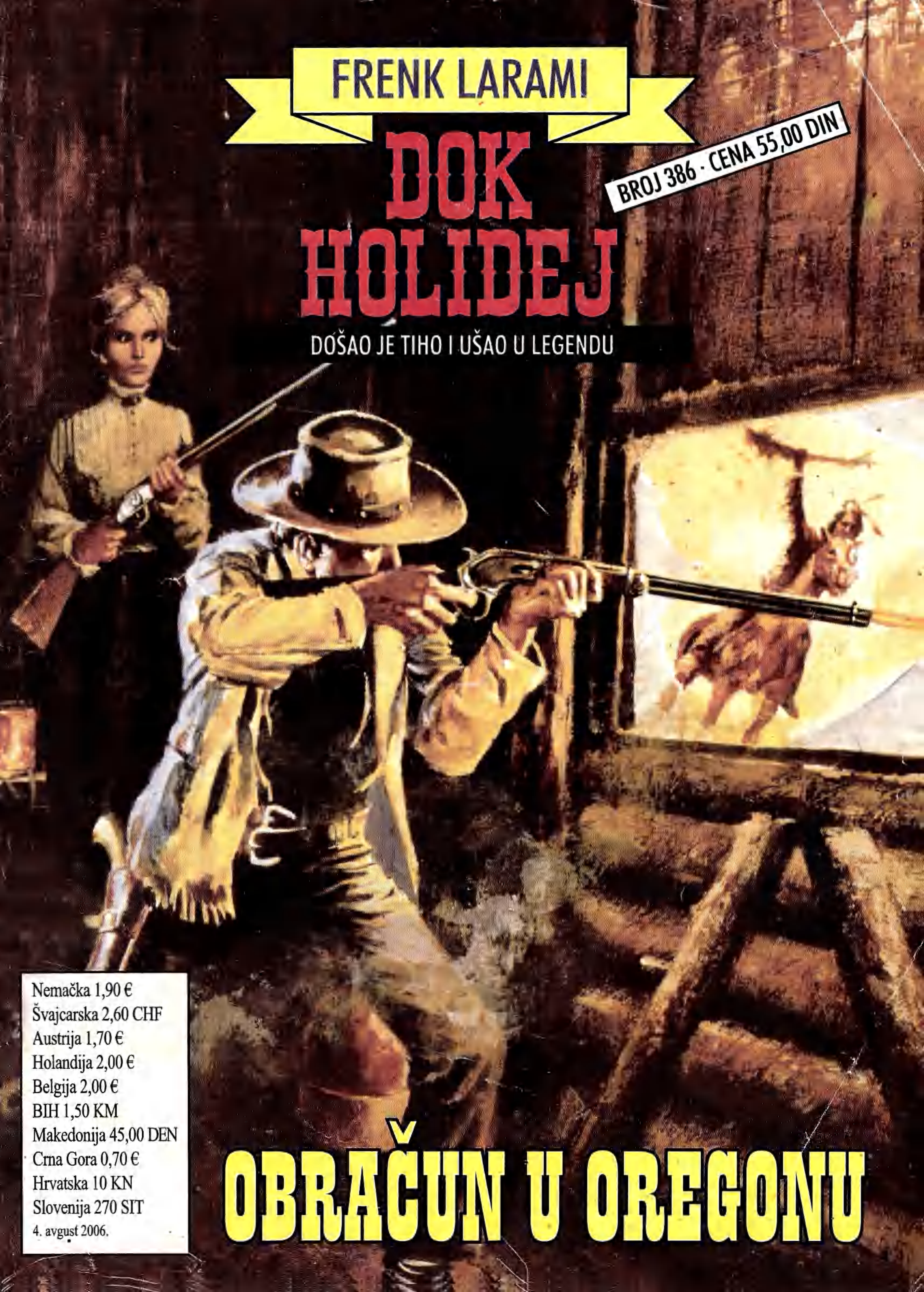

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 386 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT

4. avgust 2006.

▼
OBRACUN U OREGONU

★ DOK HOLIDEJ ★

386

Frenk Larami

OBRAČUN U OREGONU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 386

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

THE TERRITORIAN

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. VII 2006.

Tržište: 4. VIII 2006.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THE TERRITORIAN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Za svakog ljubitelja netaknute prirode kraj leta i početak jeseni u Oregonu predstavljali su izuzetan, gotovo spektakularan doživljaj, pogotovo ako bi se našao u južnom delu, u blizini poznatih vodopada Klamat Hols. Na visoke bučne i pomalo divlje vodopade nastavljalo se jezero veliko kao more, a dalje iza njega pružala se ogromna oblast retko lepih pitomih planina obraslih gustim šumama, ispresecanih uvalama i padinama obraslih bujnom travom, ponegde prošaranom bokorima raznobojnog livadskog cveća. Pošto su bili na velikoj nadmorskoj visini, ti predeli su zadržavali svežinu do samog kraja leta, tako da je svaki ljubitelj prirode mogao beskrajno da uživa u fantastičnom pejzažu.

Nešto kasnije, kada bi zraci sunca postali blaži, a večernji vetrovi hladniji, okolna brda obrasla šumom dobijala su sjaj kovanog bakra ili žućkastu toplinu zlata, od čega bi čovek, hteo to ili ne, morao da zastane kao opčinjen.

Tako je izgledao južni Oregon oko Krater Lejka prvih jesenjih dana, baš kada je u njega zakoračio pustolov i večiti lutalica Dok Holidej. Vreme je bilo izuzetno: jasno plavo nebo i umereno toplo sunce preko dana, a svež, ponekad čak prohladan povetarac u toku noći.

Uživajući u blagoj klimi, mirisima šuma i pašnjaka, uzbuđujućim zvucima života u divljini, Holidej je postao sasvim drugačiji. Sada se sa jezum prisećao zakrčenih i bučnih ulica San Franciska, lažnog sjaja saluna i zadimljenih kockarnica. Mesec dana u tom leglu ljudske bede i poroka bilo mu je dosta, čak previše. Jednoga jutra odlučio je da sve prekine, pa je prvo krenuo železnicom, a onda diližansom i preko Sakramenta, Laspila, Redvuda i Časte stigao u Metford. Tu je zastao odlučivši da nastavi putovanje na konju i preko oblasti Krater Lejk i planinskih lanaca koji su se pružali na sever stigne do Salema. Te predele nikada nije video i njegov nemirni lutalački duh gonio ga je da ih upozna. Znao je samo da je ta teritorija slabo nastanjena i da u tom delu Sjedinjenih Država živi jedno indijansko pleme. Bili su to Pajuti, jedan od ogranaka velikog plemena Sijuksa koji nisu bili neprijateljski raspoloženi prema belcima.

U Metfordu je kupio svu neophodnu opremu: debelu pamučnu košulju, "levis" pantalone, duboke čizme i jaknu postavljenu krznom. Od starih stvari zadržao je samo šešir, opasač sa koltom, pozlaćenu tabakeru i zlatan džepni sat. Pored kolta sa drškom od slonovače od koga se nikada nije rastajao naoružao se

i vinčesterkom, računajući da će mu oružje biti potrebno zbog divljih zveri, a možda i zbog Indijanaca.

Tri dana posle odlaska iz Metforda jahao je kroz divljinu, brdskim vencem iznad doline Vilamet. Dopadalo mu se što je sam i što na miru može da uživa u tišini punoj šumova svojstvenih divljini i odmara oči na stotinama nijansi prirodnih boja koje su se kretale od svetlozelenog do tamnomrkog. Uživajući u skladu i savršenstvu prirodnih oblika, zvukova i mirisa, razmišljao je o tome kako u tom savršenstvu postoji čovek, toliko kontraverzan prema spoljnom svetu, a ponekad i prema samom sebi.

Ipak je osećao neizreciv mir što ga je ispunjavalo spokojstvom: jahao je kroz netaknutu divljinu, razmišljao je kako su tim stazama do sada gazile samo divlje životinje i poludivlji Indijanci. Razmišljao je o tome kako su stoletne šume, stene čudnih oblika koji su nastali stogodišnjim dejstvom vetra, vode i sunca tu hiljadama godina, verovatno još od postanka sveta. U sedlu je sedeo prav kao strela i svojim stasom podsećao na vitke borove gordo ustremljene prema nebu: s vremena na vreme bi izgledalo da se sivkasto plavetnilo penušavih planinskih potoka ogledalo u njegovim očima koje su nemirno preletale od žbuna do žbuna, od stene do stene... kao da očekuju da se odatle pomole cevi zapetih pušaka ili pištolja.

Prešavši jedno blago uzvišenje, Dok se uputio niz šumom obraslu padinu. Zalazak sunca bio je blizu i strmine ispod zapadnog horizonta već su senčile tamne senke. Svojim ostrim hu-

ćanjem vetar je nagoveštavao da će postati jači i on je znao da će noć biti hladna. Moraću zapaliti vatru, pomisli i skrete svog Miga pored gomile pljosnatih, pravilno naslaganih stena uputivši se ka potoku koji je vijugao i žuborio između debelih stabala borova. Jedan jelen je uplašeno skočio i zamakao u tamu, a iz daljine se čula rika planinske pume.

Sve ga je još jednom podsetilo da se nalazi u srcu divljine, daleko od civilizacije. To mu se dopadalo i uživao je. Naravno, znao je da ovaj deo Oregona neće uvek ostati divljina; u toku protekla tri dana nekoliko puta je video kola naseljenika koja su se usudila da pođu na Zapad, u nepoznato, tražeći ono što Istok nije mogao da im pruži. Ljudi su dolazili u posebnim "saratoga" kolima ili "prerijskim lađama" kako su ih zvali, privučeni obećanjima da će tu naći ono za čim su žudeli: zemlju i slobodu. Lagano ali sigurno, karavani teških kola kotaljali su se putevima koje su zacrtali Indijanci, planinski lovci, traperi i misionari.

Pred noć je naišao na jedno zaklonjeno mesto malo severno od potoka. Borove iglice ležale su na hladnoj zemlji kao tamni tepih, a ogromno čvornovato deblo obezbeđivalo mu je zaklon od vetra koji je dolaskom večeri postajao sve jači.

Holidej lagano sjaha iz sedla, a ždrebac odmah otrča do bokora zelene trave i počeo da pase; samo se osmehnuo i počeo da skuplja drva za vatru znajući da životinja neće pobeći. Naime, od dana kada ga je kupio u Metfordu njih dvojica su se dobro

slagali i već postali odlični prijatelji. Veliki znalac konja, Holidej je za to kratko vreme ipak uspeo da upozna čud životinje i da joj se prilagodi.

Ubrzo je veselo pucketala vatra, a Dok je prionuo na posao: lovačkim nožem je odrao i isekao prerijskog zeca koga je ulovio ranije toga dana. Pečena zečetine biće dobra večera, pomislio je i tek tada počeo da oseća glad. Šum obližnjeg potoka podsetio ga je da je mogao da se počasti svežom pastrmkom, ali to je ostavio za ujutru.

Kada su komadi zečetine prijatno zamirisali u tiganju i tamna noć se nadvila nad logor, Holidej je zakopčao svoju krznom postavljenu jaknu i napunio vodom lončić za kafu.

U jednom trenutku vetar je dunuo malo jače i Doku se učini da je čuo neki vrisak. Umirio se i osluškivao: nekome bi to možda ličilo na urlik divlje životinje ili zvižduk vetra u vrhovima šupljih stena. No, on je veoma dobro poznao šumove Divljeg zapada i bio je uveren da je u pitanju nešto drugo.

Ustao je i još jednom oslušnuo obasjan svetlošću lelujavih plamenih jezika. A onda se začuo još jedan krik, ne tako jak kao prvi i njegov odjek je brzo zamro u daljini raznesen vetrom. Vrisak je dopro sa severa, iza zupčastog stenovitog prevoja koji se dizao veoma visoko, pravo ka srebrnastom srpu meseca.

Dok tiho zviznu i pastuv odmah dokasa iz mraka.

Nije bilo vremena za sedlo i on je skočio Migu na leđa i pojurio; bio je potpuno siguran da je vrisak dolazio

iz grla neke žene, a po njegovoj jačini i prodornosti mogao je da oceni da je to krik straha.

Prvo na šta je pomislio bilo je da je u pitanju neka Indijanka koju je napala divlja životinja; no, brzo je odbacio tu mogućnost pošto indijanske žene veoma retko izlaze iz svojih naselja posle mraka, a pogotovo u to doba. Osim toga, tokom celog dana nije video ni jedan indijanski trag tako da ni ta pretpostavka nije dolazila u obzir. Poterao je Miga preko potoka i uputio se ka vrhu. Onda je u pitanju vrisak bele žene pomislio je, mada mu se i ta mogućnost učinila malo verovatnom. Ova oblast bila je potpuno divlja i nenastanjena i u nju do sada još nije kročila noga belih doseljenika.

Nastavio je da jaše između borova i za to vreme više nije čuo nikakav šum sem tihog stenjanja vetra u granju. Kada je izbio na vrh zastao je kao tamna silueta oštro ocrtana naspram sjajnog meseca. Pogledao je ispod sebe i nešto niže, na polovini padine, ispod jednog granitnog ispusta ugledao svetlost logorske vatre.

Polako je izvukao kolt iz futrole i goneći Miga samo pritiskom nogu, poterao ga niz padinu. Pored logora je ugledao konje ovlaš privezane za oboreno deblo nekog bora. Pri slabij svetlosti ugledao je siluete ljudi koji su stajali oko vatre.... belih ljudi, pretpostavio je, jer su svi imali čizme i šešire. Onda je začuo kako se jedan od njih nasmejavao glasnim raskalašnim smehom.

Dok je kratko uzdahnuo i nastavio da se približava; tepih borovih iglica

prigušio je šum konjskih kopita što mu je omogućilo da neprimećen stigne do same ivice. Zatim se ždrebac spontano zaustavio i on pomoću cevi kolta razmaknu dve nisko spuštene borove grane.

Lelujava svetlost vatre obasjavala je polunago telo neke mlade žene koja se šćućurila pored vatre kao divlja mačka, očigledno u strahu od napada muškaraca koji joj nisu spremali ništa dobro. Lice joj je bilo izgrebano i na nekoliko mesta naduvano, a tanak mlaz krvi slivao joj se niz donju usnu. Čučala je tako i drhtala gledajući grdosiju koji se svakog trenutka spremao da se baci na nju. Gorostas zarastao u bradu držao je u ruci već gotovo popijenu bocu, dok su ga dva prijatelja posmatrala sa osmehom.

– Šteta što ne shvataš stvari na naš način – dobaci bradonja ženi. – Nismo želeli da dobiješ batine, već samo da se zabavimo i uživamo. Ali, pošto si nas napala kao divlja mačka... Hm... šteta za modrice i iscepanu odeću, jer će zabave ipak biti.

Holidej pogleda na zgužvanu i iscepanu košulju i pantalone koje su ležale pored vatre i još čvršće stegnu cev kolta.

– Pa, da, dali smo ti dosta vremena da prežališ Brajenovu smrt – dobaci mršavko lisičijeg lica koji je gutao mladu ženu pogledom.

– Mislim da smo postupali kao pravi džentlmeni, ali sada je red da nam pokažeš kako to ceniš.

– Stvarno, gospođo, bili smo veoma uviđavni – dobacio je debeljuška sti ćelavac pored njega. – I nije bilo

razloga da nas tako bijete i grebete. Što rekao moj prijatelj, zabave će ipak biti, zar ne? Oh, bože, postupili ste kao nerazumna budala! Pogledajte samo na šta vam liči odelo! —

– Požuri – dobaci mršavko grdosiji koji je još uvek stajao i užarenim očima posmatrao ženu. – Istina da si imao najviše sreće, Mak Kri, ali ne zaboravi da smo tu još i ja i Linderman. Do sto đavola, nisam bio sa ženom još od onog događaja na istoku.

– Dobro, dobro, nikuda ti neće pobeći, Gormane – odvratio je snažni Mak Kri i ponovo nategnuo bocu. – Samo da uzmem još koji gutljaj viskija. Ne bi ni tebi škodilo da se malo ugriješ. Gospođo – dodao je i obratio se ženi – hoćete malo?

– Da, daj mi tu flašu, Mak Kri – odvratila je žena glasom punim gorčine i mržnje. – Daj mi je, pa ću ti je zaviti u glavu!

Ogromni Mak Kri se zadovoljno isceri.

– Oho, to nije loše, gospođo, zaista nije! Volim kada je žena vatrena i puna duha. Ti i ja ćemo se zaista dobro slagati – kazao je i rukom se mašio za kaiš na pantalonama.

Dok Holidej je provukao revolver između grana i pre nego što se napadač bacio na žrtvu, oružje je grmnulo i usijano tane je okrnulo nevaljalca po zadnjici. Zaprepašćen, vrisnuo je kao oparen, poskočio i povukavši smaknute pantalone, izvio se u stranu: pritom je nagazio na vatru i dižući uvis hiljade varnica, otkotrljao se do same ivice kruga svetlosti.

Poteravši konja između borova Dok se približio držeći na nišanu drugu

dvojicu: Gormana i Lindermana. Koristeći polutamu nastalu zbog gaženja vatre, Mak Kri je pružio ruku ne bi li dohvatio svoju pušku naslonjenu na sedlo. Naime, računao je da ga nepoznati pri slabom svetlu neće opaziti, tim pre što je gledao u dvojicu njegovih drugara.

Ali, prevario se.

Tek što je dočepao pušku, Dok je skrenuo pogled prema njemu i povikao:

– Nemoj da...

Ali, Mek Kri je znao da nema kud i da mora da rizikuje. Holidejev glas je presekao noć kao pucanj biča, ali on se nije zaustavio; već je nanišanio i repetirao pušku trebalo mu je samo nekoliko sekundi da ispali metak. Upravo to vreme je iskoristio Dok Holidej i hladnokrvno ga pogodio u oči.

Grdosija je kratko kriknuo i stropoštao se na tlo kao pogođen gromom.

– Ako hoćete da mu se pridružite, onda se samo mašite oružja – dobio je Dok još uvek držeći kolt u ruci. – Dakle...?

– Mister... ko... ko ste vi, do đavola – upitao je Gorman šapatom, bleđ kao kreč.

– Vi... vi niste imali nikakvog razloga.. – izustio je debeli Linderman promuklo.

Holidej nije obraćao pažnju na njih. Za tren je pogledao mladu ženu i dobio joj:

– Gospodo, obucite se.

Žena je počela da ustaje; obasjana drhtavom svetlošću vatre u tom trenutku je ličila na nimfu.

– Čujte, mister... ma ko da ste... – zacvileo je Gorman, bleđ od ljutnje i straha. – Niste imali nikakvog razloga da ubijete našeg ortaka... nikakvog razloga da se uopšte mešate. Ova stvar vas se nije ticala...

Dok se ironično osmehnu.

– A ja sam zaključio da me se ticala, pa sam se umešao. A što se prigovora vezanog za vašeg ortaka tiče, i sami znate da ne stoji. Šta sam trebao da radim kada je dotični gospodin naperio pušku na mene?

Ne skidajući pogled sa dvojice uplašениh ljudi, Holidej se ponovo obrati ženi:

– Rekao sam vam da se obučete.

– Ali, kako, mister? – upitala je.

– Odeća koju sam imala iscepana je zahvaljujući ovim... ovim prokletim lupežima i ubicama.

Dok pogleda dvojicu koja su i dalje mirno stajala sa rukama podignutim uvis. Onaj po imenu Gorman bio je gotovo istog rasta kao i žena, ali je zato Linderman imao kožnu jaknu od dabrovine koja je svakog mogla lepo da zagreje. Jedva primetno se osmehnuo konstatujući da će odmah početi da "plaćaju" za ono što su učinili.

– Ti – kazao je pokazujući na Gormanu. – Skidaj pantalone.

– Šta? – ponovio je čovek zapanjeno.

Dok pokretom palca zape obarač kolta.

– Rekao sam ti da skineš pantalone!

Gorman ustuknu korak unazad i počeo ljutito da gundža; ipak, otkopčao je kaiš i svukao pantalone ostavši samo u donjem rublju. Čim je to ura-

radio, mlada žena je pritrčala i zgrabila njegove pantalone i navukla ih za tren, čvrsto stežući kaiš u struku.

– Ona jakna od dabrovine malo je povelika, ali poslužiće dok ne nađemo nešto prikladnije. Hajde, ti! – dobio je Lindermanu. – Skidaj jaknu.

– Oh... Ko ste vi, dođavola! – prošiktao je Linderman jedva se suzdržavajući.

– To trenutno nije važno. Baci jaknu ovamo.

Ali, Linderman nije odustajao. Bacio je jaknu prema ženi i pogledom punim mržnje odmerio Doka.

– Mister, vi ste ubili jednog čoveka i...

– Nisam ubio čoveka nego zmiju – ispravi ga Dok hladno.

– Zar? Ali... mi smo samo hteli da se zabavimo! I to sa ovom... Zar mislite da je u pitanju neka uvažena dama? Ona je laka ženska, bliska prijateljica jednog bandita! A vi ste ubili našeg ortaka samo zato što je hteo da se poigra sa njom!

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Hoćete li mi reći vašu verziju priče, gospođo? – upitao je mladu ženu.

Ona klimnu glavom.

– Priča je vrlo jednostavna – odvrtila je zakopčavajući poslednje dugme na jakni. – Ovi pacovi... Pratili su nas još od Kaldvela...

– Da, to je tačno! – dobaci Linderman gnevno. – Pratili smo ih još od oblasnog sedišta u kome ima i reda i zakona! Mister, mi smo prevalili ogroman put da bismo uhvatili i priveli Vila Brajena koji je ucenjen zbog ubistva – kazao je uspevši da se

osmehne krajem usana. – Dakle, vi ste maločas ubili čoveka koji je radio u ime zakona.

– Hoćeš da kažeš jednog od prokletih lovaca na ucenjene? – povika žena ljutito. – Hm... kao i vas dvojica, on je radio samo za sebe! – obrecnula se i okrenula prema Doku. – Mister, ova trojica su išli našim tragom, a onda u jednom momentu sa leđa ubili Vila. Možete i sami videti, njegovo telo je na jednom od konja, odmah tu iza logora. Nameravali su da telo vrate u Kaldvel i naplate novac od ucene. Ali, sa mnom su imali, druge, prljave planove. Hvala bogu što ste naišli baš kada su hteli da ih sprovedu u delo.

Sada se u razgovor umešao i Gorman.

– Slušajte, čoveče... hajde da malo porazgovaramo. Možemo između nas trojice podeliti novac za Brajenovu glavu. To je i najbolje, zar ne? Zašto onda ne spustite taj kolt i sednete...

Holidej podiže ruku i prekide ga.

– Uхватite i dovedite ovamo konje, gospođo – reče on mladoj ženi. – Sve konje.

– Šta...šta, do vraga, imate na umu?

– zapitao je Gorman promuklim glasom, zureći u crni otvor revolverске cevi.

– Kako ja vidim stvar, Brajena bi trebalo pristojno sahraniti – predložio je Holidej nategnuto. – Ja baš to nameravam da učinim.

– Hajde, ostavite se toga, mister! Pa on vredi bar pet stotina dolara! – povikao je Linderman, van sebe od besa. – Pod zemljom neće vredeti ni prebijene pare!

No, Dok nije obraćao pažnju na njihove proteste.

– Sahraniću Brajena onako kako dolikuje svakom čoveku, a onda ću povesti ovu mladu damu sa mnom... To jest, ako ona nema ništa protiv da pođe. A da bih se osigurao da mi vas dvojica nešto ne podmetnete, na kratko vreme ću povesti sa sobom i vaše konje.

– Prljava svinjo! – ciknu Gorman ljutito.

– Ne možete nas tek tako ostaviti ovde... – zastenjao je Linderman. – Upola cibučene i bez konja...

– Znam dobro zašto on to radi – dobacio je Gorman zlobno. – Neće taj zakopati Vila Brajena, to nikako. Odneće ga u Kaldvel i naplatiće novac od ucene samo za sebe. A sa devojkom je ista stvar. Sada izigrava spasioca jer je želi samo za sebe!

Holidej ga ošinu pogledom.

– Ako još jednom izustiš nešto slično, jednim kuršumom ću ti razmrskati lobanju – dobacio je hladno.

– Ali, mister... naši konji... – zaustio je Linderman: molećivo, shvatajući da su potpuno nemoćni.

– Naći ćete ih ujutro – odvratio je Holidej kratko. – I smatrajte da ste imali mnogo sreće. Moglo se desiti da sada sva trojica budete mrtvi.

– Srešćemo se opet, mister – dobacio je Gorman preteći, podrhtavajući od zime na hladnom vetru.

– Možda – složi se Dok, nimalo zabrinut mogućnošću takvog susreta. Onda se okrenuo prema mestu gde je stajala mlada žena i doviknuo: – Jeste li spremni, gospodo?

– Samo još malo – odazvala se. – Upravo povezujem konje.

Dok ju je mirno čekao sa koltom u ruci; vatra se ponovo rasplamsala i svetlost je jasno obasjavala smrknutu lica dvojice lovaca na ucene.

Konačno je Holidej ponovo začuo ženin glas.

– Spremna sam, mister.

– Samo još jednu reč – dobacio je Dok obraćajući se dvojici ljudi. – Odlučio sam da vam ostavim oružje. No, radi svake sigurnosti, otpašite opasače i bacite ih tamo u žbunje. – Aha, taako... – rekao je pošto su ga obojica bez reči poslušala. – Samo, nemojte se truditi da se dočepate oružja pre nego nas dvoje odjašemo, jer ću pucati bez upozorenja i smiriti vas zauvek. A imali ste prilike i uverite se da sam prilično precizan.

– Kao što sam rekao, mi ćemo se ponovo sresti, mister – promrmlja Gorman preteći.

Dok ga nije udostojio ni pogleda. Samo je okrenuo konja i lagano odjahao.

Tamo pored borova, malo dalje izvan kruga svetlosti, mlada žena ga je čekala sedeći na leđima snažnog mrkova. Ostala četiri konja bila su vezana zajedno, a jedan od njih, krupan prsat ždrebac, nosio je na sebi neprijatan teret. Bilo je to telo ubijenog Brajena uvijeno u cebe.

Dok se okrenuo i između borovih stabala još jednom pogledao prema logoru. Dvojica ljudi stajali su na istom mestu, bez pokreta i glasa i u tom trenu ličila na statue. Namignuvši, on prihvati uže kojim su konji bili vezani.

– Hajdemo – kratko dobaci ženi i oni podoše u noć.

*

Bila je ponoć i logorska vatra plamsala je u tami. Tri časa pre toga sahranili su ostatke Vila Brajena, a onda pustili konje dvojice lovaca u divljinu. Dok je znao da će ih ujutru Gorman i Linderman sigurno naći, ali će do tada on i mlada žena biti daleko.

Ali, u ovom trenutku on je sedeo pored nove logorske vatre, pušio i posmatrao kako mlada žena sprema hranu. Naime, pošto su napustili dvojicu lovaca na učenjene, prošli su kroz njegov večernji logor i uzeli suvo meso, tiganj i sve što im je bilo potrebno, a što je Holidej u žurbi ostavio.

– Niste mi rekli kako se zovete – dobacio je Dok odbijajući dim.

– Uostalom, i ja sam propustio to da učinim i mislim da je vreme da vam se predstavim. Zovem se Džonatan Holidej ili ako hoćete, Džon Holidej.

– Dori Niberg – kazala je ona okrećući komad mesa na vreloj masti.

– To znači da niste bili udati za Brajena?

– Ne – odvratila je tiho i zamišljeno se zagledala u razigrane vatrene plamičke. – Uostalom, čuli ste kako me je Linderman nazvao. Rekao je da sam prijateljica jednog...

– Ne interesuje me kako vas je on nazvao – prekide je Dok mirno.

– Zanima me samo prava istina.

– Ja jesam bila devojkica Vila Brajena – nastavila je nešto blaže. – Gospodine, ti prokletnici kažu da je on

bio bandit, ali to nije istina. Oni su ga takvim načinili. Želite li da čujete pravu istinu?

– Slušam vas – odvratio je Holidej.

– Vil je ubio Seta Hamonda, veliku zverku u Kaldvelu. Bio je to častan obračun, mister; Hamond je prvi potegao revolver, ali je Vil bio brži i pogodio ga posred čela, pre nego što je ovaj uspeo da potegne. To je trebalo da bude kraj sukoba, ali pošto je Hamondov brat bio jedan od šerifovih pomoćnika, ubedili su šerifa da je u pitanju ubistvo sa predumišljajem. Zatim je glavni čuvar zakona raspisao ucenu za Vilovu glavu i eto.... morali smo da bežimo. U stvari, ja sam pošla sa njim, jer smo se nadali da ćemo uspeti da se sklonimo i... ostvarimo ono što smo planirali. Hteli smo da se venčamo kada je iskrsnuo taj nesrećni obračun sa Hamondom i sve se pokvarilo.

– A ovi lešinari su vas pratili?

– Da, još od Kaldvela – kazala je sa gorčinom u glasu. – Stigli su nas i ustrelili Vila s leđa. Nisu mu čak ni pružili šansu da se preda. Ne smem ni da pomislim šta su meni spremali. Prva dva tri dana bili su uljudni, ali sam umirala od straha. Međutim, večeras sam videla da se došaptavaju i smeju se i pretpostavila da pripremaju nešto ružno. Napali su me, ali sam vrištala i branila se, pa su mi tako pocepali odeću. Napravili su pauzu da popiju i ohrabre se i onda... Da vi niste naišli...

– Jasno mi je – odvrati Dok posmatrajući je. – Iako je bila u širokim pantalonama i velikoj jakni, moglo se videti da je devojkica veoma zgod-

na. – Imam jednu rezervnu košulju u bisagama – dodao je otresajući pepeo. – Ako hoćete, možete je uzeti dok ne nabavimo nešto drugo.

Dori ga je kratko osmotrila ne mogavši da ne primeti njegova snažna ramena i mišićave grudi.

– Vi ste... dosta krupni, mister Holideje – kazala je obarajući pogled. – U toj vašoj košulji mogla bih da plivam.

– Kako hoćete.

Sipala je jelo u tanjir i poslužila Holideja.

– Kuda me vodite? – zapitala je iznenada.

– Moji prijatelji Lejsijevi imaju ranč na dva dana jahanja odavde – odvratio je – To je u dolini Vilamet u blizini naselje koje se zove Mačija Šapa. Oni su veoma dobri ljudi i siguran sam da će se brinuti o vama dok ne nađete neki posao. Eto, to je sve što vam sada mogu ponuditi. No, možda želite da se vratite u Koldvel?

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Ne, tamo ne želim da se vratim ni za živu glavu. Dolina Vilamet mi zvuči sasvim dobro. Nego... želite li kafu, mister Holideje?

Odblesak vatre zaigrao je na njevoj dugoj talasastoj kosi boje zrelog žita koja je uokvirivala lepo i ljupko lice. Po Holidejevoj računici mogla je imati najviše dvadeset i pet godina; bila je zaista lepa, ali je izraz neke neodređene tuge u njenim očima govorio da je proživela prilično teške i sumorne dane. No, Dok nije mogao da ne pogleda u njene pune, lepo oblikovane usne, sočne kao zrele trešnje.

Večerali su u tišini osluškujući zvukove noći.

– Da li vam se jelo dopalo, mister Holideje? – upitala je Dori pošto je Dok odložio tanjir.

– Bilo je odlično, gospođice Niberg – pohvalio ju je.

Kafa je bila jaka i ukusna i on je držao limeno lonče u ruci i sa uživanjem pijuckao. Negde u daljini čulo se zavijanje vukova i Dok opazi kako Dori nekoliko puta bojažljivo gleda u tamu koja je okruživala njihov mali logor. Bacivši pogled ka ivici brdskog prevoja, on ugleda pogrbljene, mršave siluete koje su se jasno ocrtavale pri svetlosti zvezda.

Onda je pogledao mladu ženu i uzdahnuo.

– Poslednjih nekoliko dana sigurno nisu bili uživanje za vas, gospođice. Zato mislim da bi vam dobro došlo da malo odspavate. Uzmite ono ćebe iz mojih bisaga i opušite se. I nemojte se plašiti vukova; dok vatra ovako gorim neće se usuditi da priđu bliže.

Mlada žena ga je ćutke poslušala, uzela ćebe i legla na "ležaj" od borovih iglica. Zamotala se u ćebe i za tren ga pogledala preko vatre.

– Mislim da je Gormanova ocena o vama bila pogrešna – kazala je. – Bar za sada...

– Kako to mislite?

– Pa... on je rekao da ćete uzeti Villovo telo i za sebe uzeti novac od uce-ne. Ali, umesto toga, vi ste ga sahranili, baš kao što ste i rekli – dodala je i pogledala na drugu stranu.

– Taj lupež je takođe rekao da ćete prema meni...

Holidej je ustao, obišao oko vatre i pažljivo joj navukao ćebe preko ramena.

– Zašto ne prekinete razgovor i ne odspavate? Mislim da bi to bilo najbolje, zar ne?

– Hvala vam, mister Holideje – odvratila je sklapajući oči.

– Zaista vam veliko hvala...

Dok se vratio na svoje mesto i iz ibrika nasuo još jednu šolju. Suva drva su pucketala i prijatno grejala dok je hladan vetar šumio preko brdskog prevoja. Pažljivo je zakopčao jaknu i namestio pušku nadohvat ruke. Dori je mirno spavala i u snu mu se učinila još lepšom. Posmatrajući je, Dok se prisetio druge mlade žene, Kejt Lesterbi čija je kosa bila potpuno ista... Ali, Kejt odavno nije bila među živima....

Uspomene su mu nadirale iz tame valjajući se kao snažan i nezadrživ talas. U ušima mu je ponovo odjeknuo pucanj puške posle koga je sledio kovitlavi vrtlog koji mu je pomutio svest. Video je poslednji put Kejtino zgranuto, uplašeno lice i čuo njen vrisak koji kao da je dopirao iz daljine; zatim ga je obavio mrak, isti kao i ove večeri....

Vrhom prsta dodirnuo je ožiljak od kuršuma koji ga je tada onesvestio. Sada su ga skrivali pramenovi guste kose, ali onda... Onda je njegovo čelo bilo obliveno krvlju, pa su napadači bili ubeđeni da je mrtav. Nije video šta su učinili Kejt, ali kasnije kada se osvestio, sve mu je bilo jasno. Dobro se sećao trenutka kada je otvorio oči i ugledao dva konja koja su mirno pasla na proplanku. Njeno telo

našao je stotinak metara dalje, izmrčvareno i... sa velikom ružom krvi na grudima. Odneo ju je nazad u grad, prijavio zločin i pošao u poteru, no, nikada nije našao počinioca. Naime, postojali su neki nagoveštaji da bi oni koji su to uradili mogli biti članovi bande Džejka Lentela. No, nikada nije mogao da nađe jasne dokaze.

Teško je uzdahnio i pripalio još jednu cigaretu. Od tada je prošlo šest ili sedam godina i u njegovom životu desilo se mnogo toga. No i sada se živo sećao lika Kejt Lesterbi, sećao se njene talasaste plave kose, zvonkog smeka i punih rumenih usana.

Lentelova banda postala je u međuvremenu najsurovija grupa odmetnika koja je "operisala" u ovim krajevima, pljačkajući, ubijajući i šireći strah svuda gde se pojavila. Naseljenici iz doline Vilamet šapatom su govorili o njima, odmetnicima toliko ogrezlim u zločin da su nedavno opljačkali jedan manastir i ubili nekoliko monaha.

Snažno je puvukao dim i pogledao u mrak. Sve oko njega pritiskala je noćna tama. Naravno, nikada nije gubio nadu da će jednoga dana naći ljude koji su ubili Kejt i kazniti ih za taj zločin. Bilo je to jedno od pravila kojima ga je Divlji zapad naučio; kad-tad, svi putevi se moraju ukrstiti.

Nagnuo se napred i nagorelom granom prodžarao vatru.

Dori Niberg je mirno spavala.

*

Izlazak sunca zatekao je Doka Holideja na ravnom pošumljenom vrhu jednog brdskog prevoja. Ostavivši

Dori zamotan u ćebe pored vatre koju je održavao cele noći, lagano je krenuo uz blagu padinu i najzad stigao do vrha. Zastao je samo na nekoliko trenutaka, onako visok i vitak, prav kao bor i obasjan žućkastim sjajem. Pogledao je prema snežnim vrhovima na severu koji su već imali bele snežne kape, a zatim se okrenuo ka nizu bregova i udaljenom prolazu koji je vodio u dolinu Vilamet.

Koliko mu je bilo poznato, ranč Lejsijevih bio je u toj dolini, jer je porodica manonita, posebne verske sekte bliske metodistima, sledila put na koji su im ukazali njihovi misionari. Bio je ubeđen da će Abraham i Rebeka Lejsi prihvatiti Dori i pružiti joj gostoprimstvo dok ne nađe neko zaposlenje.

Lagano je krenuo dugačkim brdskim prevojem, budnim okom motreći svaki, pa i najmanji pokret.

U jednom trenutku ugledao je dva prerijska zeca; jedan se istog časa prenuo i u brzom trku nestao u žbunju. Drugi je bio sporiji i to je platio glavom, jer ga je kuršum iz Dokove puške pogodio samo nekoliko sekundi pre nego što je zašao iza spasonosne stene. Brzo je sjahao i pokupio plen, a onda nastavio da hoda sa puškom u rukama. Takva "šetnja" se pokazala uspešnom i ubrzo su mu još dva prerijska zeca bila prebačena preko ramena.

Zviznuo je Migu, popeo se u sedlo i lagano krenuo prema logoru.

Kada je stigao, video je samo zgužvano ćebe pored vatre; Dori nije bila tu.

Za trenutak se namrštio, a onda sjahao i krenuo tragom nogu koje su se ocrtavale na tepihu od borovih iglica. Prešavši jedno desetak koraka čuo je šum pljuskanja vode i sa olakšanjem odahnuo; shvatio je da se Dori kupa u planinskom potoku i polako se vratio nazad.

Već je ogulio jednog zeca kada je začuo korake i ugledao figuru koja se pojavila između borovih stabala. Bio je to tako divan prizor da u trenutku nije mogao da odvoji oči; devojka je koračala graciozno, nogu pred nogu, a kapljice vode još su se slivale niz njenu dugu zlatastu kosu. Bila je obučena u njegovu košulju koja joj se na nekim mestima pripila uz telo i otkrivala privlačne ženske obline.

– Odlučila sam da poslušam savet i poslužim se vašom košuljom, mister Holideje. Ali, kao što sam i rekla, prilično mi je široka.

Da li je to rekla samo onako ili pak sa podsvesnom željom da primi pogled muškarca, Holidej to nije znao; ipak svoj pogled na ženinom telu zadržao je mnogo duže nego što mu je trebalo da primeti košulju. I ona jeto osetila, pa je istog trenutka ubrzala korak da bi zatim uzela jaknu od dabrović krzna koja je ležala pored ćebeta.

Holidej se nasmešio i konačno odvratio pogled.

– Imaćemo za ručak zečije pečenje – kazao je.

– Čula sam pucnje – odvratila je ona stojeći pored vatre. – Evo, odmah ću pripremiti tiganj i napraviti nešto za doručak.

Nekoliko trenutaka kasnije, Dori je poslovala oko vatre dok je on pripremao konje za dnevno putovanje. Kada je završio, ćutke je seo i čekao.

– Ti ljudi kod kojih me vodite...
– obratila mu se iznenada -... kakvi su? Da li ih dobro poznajete?

Holidej klimnu glavom i prihvati tanjir.

– Da, bili su mi prijatelji dok smo živeli u Sent Luisu. Ali, desilo se nešto što nisam mogao da dokučim, ali pretpostavljam da je u vezi sa njihovom verom. Naime, odjednom su rešili da sve promene i dosele se ovde, u dolinu Vilamet. Kao i većina naseljenika, došli su sa malo ličnih stvari i nešto stoke. Ali, vredno su radili i stvorili pravi ranč. Po dolasku u dolinu pisali su mi nekoliko puta i hvalili se da su zadovoljni. Nedavno sam sreo jednog od njihovih propovednika koji ih dobro poznaje. On mi je i objasnio gde se nalazi ranč i za celu porodicu imao samo reči hvale. Dakle, oni su dobri ljudi sa kojima nećete imati problema pod uslovom da možete da učestvujete u religioznim razgovorima.

– Religioznim razgovorima?

– ponovi Dori začuđeno.

– Nisam sigurna da razumem.

– Pa rekao sam vam da su članovi sekte menonita.

– Da, ali... to mi ne znači mnogo.

Holidej se osmehnu; naime, posle jedne povrede proveo je skoro mesec dana u njihovom manastiru i tada saznao koliko su članovi ove sekte moralni čistunci koji se bez pogo-
vora drže svojih pravila i ubeđenja. Pretpostavljao je da će tako biti i sa

Lejsijevima, ali nije mogao sa sigurnošću da tvrdi da li će Dori pokušati da preobrate u sektu ili ne.

– Zbog čega se tako osmehujete, mister Holideje?

– Pa... hoću da kažem da su menoniti oni ljudi koje mi obično nazivamo čistuncima – rekao je. – Oblače se vrlo jednostavno i skromno i nemaju velike prohteve. Abraham Lejsi mi je još svojevremeno objašnjavao da se oni vladaju isključivo u skladu sa biblijom. Iako im život nije uzbudljiv i pun svakavih događaja, iskreni su poštteni veoma druželjubivi.

– Oh, onda dobro...

– Samo – nastavi Dok ponovo se osmehnuvši. – Na njihovom ranču nećete moći ići tako obučeni. Ako smem da budem slobodan, mogu da kažem da u ovom trenutku moja košulja ističe na vama baš ono što smeta menonističkom oku.

Njeni obrazi pocrveneše.

– Ništa ne brinite, košulja će se brzo osušiti.

– Što se mene tiče, ne smeta mi ni ovakva – dobacio je Dok i dodao.

– A sada ćemo se polako spremiti. Vreme je za pokret, gospođice.

Dori je klimnula glavom i uradila svoj deo posla. Već posle desetak minuta jahali su prema udaljenom brdskom prolazu iznad koga se počela podizati zavesa od magle. Neko vreme kretali su se uz bistri i hučni potok, a onda se odvojili idući pravo prema prolazu.

Negde u rano poslepodne Holidej je ugledao Indijance. Hitro je zategao vođice i rukom pokazao Dori da ostane u senci jedne stene. Pažljivim

pogledom je pratio petoricu jahača išaranih ratničkim bojama. Kretali su se jedan po jedan, vijugajući između stabala borova.

Dok ukloni ruku sa drške kolta.

– Pajuti... – kazao je tiho.

– Oh... hoće li... hoće li nas...? – promucala je mlada žena uplašeno.

– Mislim da nas nisu primetili. U svakom slučaju, ubeđen sam da nas ne bi napali pošto Pajuti već godinama nikome ne zadaju glavobolju. Da se radilo o ratnicima iz plemena Modok, bila bi to druga priča. Naime, poglavica Pajuta Usamljeni Vuk još odavno je sklopio sa belcima jednu vratu sporazuma.

– Sporazuma? – ponovi Dori iznenađeno.

– Da. Svaki beli čovek koji ovuda ide sam pod okriljem je tog sporazuma. Bolje reći, tako je dole na jugu, a čuo sam da ni ovde nije drugačije. Moglo bi se reći da između Pajuta i belaca vlada neka vrta tihog primirja.

Dori odahnu.

– Dobro je ako je tako... Jer tamo odakle sam, na istoku, imaju običaj da kažu da je samo mrtav Indijanac dobar Indijanac. Dalje... pričalo se da su Indijanci spalili i uništili čitava naselja.

– To je istina, ali tako nešto dešavalo se dosta davno. Sada samo pojedini otpadnici od plemena mogu da naprave slične probleme.

– Zar? Pa kako onda možete reći da sa njima postoji sporazum? – upita Dori oštro.

– Iz prostog razloga što znam njihove običaje. Jer, Pajut je jedno, a

Modok sasvim nešto drugo. Da su ovuda prošli Modoci, sasvim je sigurno da bih se i sam mašio puške. Eto... razlika između ova dva indijanska plemena je ista kao i razlika između naseljenika i bandita.

– Bandita... Da li ste time mislili na mog Vila...?

– Ne, nisam rekao tako nešto, gospođo – odvrati Dok pogledom isprajući Pajute koji su prešli preko brdskog vrha i nestali sa vidika.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda mlada žena upita:

– Jesmo li spremni da nastavimo put, mister Holideje?

On se blago osmehnu.

– Naravno da jesmo, gospođice Ni-berg, naravno.

Jedan čas kasnije ušli su u prolaz i nastavili da jašu travnatom livadom sa obe strane presečenom krečnjačkim liticama, mestimično obraslim mahovinom i žbunjem. Ubrzo se prolaz proširio i jahači dospeše na jedan širok polukružan stenovit ispust sa kojeg se, kao sa balkona, pružao veličanstven pogled na predeo ispod njih.

Inače, popodnevni časovi su hitro promicali i sivilo večeri se spuštalo brzo i neumitno donoseći sa sobom prohladan vetar. Nešto posle zalaska narandžasto rumene kugle sunca njih dvoje se zaustaviše u maloj zaklonjenoj dolini pogodnoj za logor.

Nešto kasnije, Dori je već spremala večeru, dok je Holidej gužvama suve trave istimario umorne konje. Noć se već uveliko spuštala; u blizini se začuo huk sove posle koga je sledilo zavijanje vukova iz šumske tame.

Mlada žena ga je uplašeno pogledala, ali videvši da se nije ni pomerio, sasvim spontano je odahnula. Završili su obed u tišini, svako zadubljen u svoje misli.

Dori se neko vreme nervozno vrpoljila, a onda je rekla uz uzdah:

– Vi ste poseban čovek, mister Holideje i molim vas da mi oprostite za one nesmotrene reči. Spasili ste mi život, a ja sam nepromišljeno...

– Što se mene tiče sve je u redu – prekide je Dok blago. – Imate pravo da kažete sve što mislite pošto je tako nešto sasvim normalno.

– Da, samo... htela sam da kažem da bi svako na vašem mestu iskoristio neko svoje "pravo" i... pa kako da kažem, drugačije se ponašao.

– Ja sam se poneo kao svaki normalan i karakteran čovek i zato nemojte da se zamarate. Zbilja mislim da mi ništa ne dugujete.

Ona je pocrvenela i oborila oči: Dok je sasvim dobro znao šta misli, jer bi većina ljudi koji se kreću po ovoj divljini postupila sasvim drugačije prema mladoj ženi. Ali, njemu tako nešto nije bilo potrebno.

– Zar zaista tako mislite? – upitala je Dori tiho.

On se osmehnu.

– Tačno tako. Jer, kakva bi onda bila razlika između mene i tih ljudi, gospođice Niberg – kazao je i bacio u vatru zečiju kost.

– Moram da priznam da je ovo najbolje pripremljen zec koga sam ikada probao – dodao je, namerno promenivši predmet razgovora.

Ona mu uzvрати osmeh.

– Zovite me Dori, molim vas – dobacila je blago.

*

Sutradan, negde posle podneva, njih dvoje su jahali niz travom obrasle padine, spuštajući se u dolinu Vilamet. Bio je to, u stvari, ogroman ovalni bazen ukopan između dva planinska lanca koji su bili udaljeni jedan od drugog gotovo tridesetak milja. Negde na polovini padine naišli su na pravi ukopan put, prvi posle nekoliko dana jahanja po divljim nizinama i netaknutim strminama.

Na putu su se još mogli videti duboki tragovi teških kola što je značilo da su tuda prošli naseljenici koji su išli prema dolini gde će osnovati svoj novi dom. Posle nekog vremena prošli su pored napuštene brvnare i komada pašnjaka ograđenog naherenom i mestimično porušenom ogradom od bodljikave žice, što je bio znak da svi koji su se naselili u dolinu nisu tu i ostajali. Pola časa kasnije naišli su na drugu brvnaru i u zapuštenoj bašti spazili mali beli krst, gotovo zaklonjen travom i poljskim cvećem. Idući dalje ugledali su jedan udaljeni ranč i krdo goveda na travnatom pašnjaku. Čuvar stoke, jedan stari kauboj guste brade, nepoverljivo ih je odmerio, ali se odobrovoljio čim ga je Holidej upitao gde se nalazi farma Lejsijevih.

– Imate još dosta da jašete, mister – odvratio je, gledajući čas u putnike, čas negde u daljinu. Hm... možda još čitav sat. Eno, vidite li onaj brežuljak sa tri zaobljene stene na vrhu? E, iza tog brežuljka je njihova kuća, mister. Ako požurite, stići ćete na večeru.

Ne možete da pogrešite pošto je to jedini ranč iza brega.

Dok se ljubazno zahvalio, a zatim su krenuli ka severu gde se dolina nešto sužavala. Jahali su dosta žurno pravcem koji im je kauboj naznačio, gotovo bez prekida prateći potok koji je blago vijugao kroz travnate pašnjake. Pola časa kasnije, Holidej je ugledao dim.

Ali, to nije bio tanak sivkast dim koji se diže sa ognjišta na kome se sprema večera, već crn gust oblak koji je naprosto kuljao prema večernjem nebu. Dosta jak vetar raznosio ga je na sve strane, pa ga verovatno zato nisu primetili ranije.

Oblak se dizao tačno iza uzvišenja iza kojeg se, po kaubojevom kazivanju, nalazio ranč Lejsijevih.

Holidej je snažno mamuznuo munju i jašući ispred Dori, brzo se popeo uz dugu padinu, tačno do zarubljenih stena. Poterao je konja kroz stenoovit prolaz, a onda se naglo zaustavio na travnatom proplanku sa kojeg se pružao pogled na imanje Lejsijevih.

Dole, tačno u pravoj liniji ispod sebe, ugledao je kuću koja se dizala iz temelja kao crna, zagaravljena ljuska. Zadnji zid još uvek je bio u plamenu od koga se i dizao gust crni dim kvareći na horizontu večernji zalazak sunca. Krov se već srušio u unutrašnjost zgrade, a prozorski otvori bez stakala koja su popucala od toplote, zurili su u njega kao prazne očne duplje. Malo dalje od kuće, ali u istom dvorištu, tinjalo je još nekoliko nagorelih ostataka staje koja je služila za smeštaj stoke.

Ne čekajući Dori, Dok krenu niz padinu osećajući u vazduhu miris izgorelog drveta. Ali, oko sebe je osećao još nešto, nešto što mu je njegovo "šesto čulo" signaliziralo, a što je bilo još teže i strašnije; osećao je zadah smrti.

Stigavši do povrtnjaka, pogledao je leje izgažene konjskim kopitama i polako izvukao kolt sa drškom od slonovače. Došavši do kraja bašte podigao je pogled i spazio nesrećnog Abrahama Lejsija.

Zlosrećni čovek bio je kopljen prikovan za južni zid kuće; koplje mu je prošlo tačno kroz sredinu grudi i ostalo zakovanu za jednu od poprečnih greda. Oči su mu bile širom otvorene i ličile na dve krupne staklene kugle. Zagaravljeno lice i nagorela brada bili su zamrjani krvlju, a kosa sa temena skinuta nožem. Njegova žena Rebeka ležala je sklupčana na travi iscepane odeće, sa nožem koji joj je još virio iz grla.

Ledena ruka užasa stisnula je Dokovo srce; mehanički se okrenuo tražeći pogledom Saru, njihovu osamnaestogodišnju kćerku. No, već sledećeg trenutka je shvatio da tako nešto i nije potrebno. Jer, mlada i lepa devojkica bila je dragocen plen koji su napadači sigurno povelili sa sobom nameravajući da ga unovče. Nije znao kakav će biti njen kraj, ali za kratko je bila sigurna pošto je odvedena kao "vredan" zarobljenik.

Holidejeve hladne oči i lice kao od kamena podrhtavali su ne mogavši da sakriju ogromnu tugu i žalost. Lejsijevi su bili mirni i jednostavni ljudi koji su živeli pošteno i nikada

nikome nisu naneli zlo. Ipak ih je zadesila strašna sudbina, jer ih je iskasapila surova banda ubica.

Uzdahnuo je i sagnuvši se, iz nago-relog zida izvadio jednu strelu.

– Blagi bože... – pošaputala je Dori koja je u međuvremenu stigla. Bleda u licu zbog doživljenog šoka, kao opčinjena je zurila u telo čoveka prikovanog kopljem.

– Odveli su Saru, njihovu kćerku.

– Modoci?

– Modoci nikada ne uzimaju skalpove – odvrati Dok bezbojnim jednoličnim glasom.

– Onda...

– Ova strela pripada plemenu Pajuta – dodao je.

Mlada žena ga prestravljeno odmeri.

– Ali... rekli ste da su Pajuti miroljubivi.

– Ne znam ni sam. Ovo nikako ne može biti delo Usamljenog Vuka. Farmu je sigurno napala grupa otpadnika.

– Vi verujete tom indijanskom poglavici, mister?

Holidej kao da je nije čuo, pogledom pretražujući predeo oko sebe.

– Ako su otpadnici od plemena na ratničkom pohodu, trebalo bi da budete u naselju, negde gde je bezbedno... – glasno je razmišljao.

– Samo, to bi nam uzelo dosta vremena, a za Saru Lejsi sada je važan svaki trenutak. Ko zna, možda je već kasno. Zato moram krenuti, Dori.

– Ali zašto mislite da ću vam smetati? – upitala je mlada žena ozbiljno.

– Umem da pucam kao muškarac, dobro jašem i nisam kukavica. Inače,

niste mi odgovorili na pitanje da li stvarno još verujete tom poglavici?

Holidej klimnu glavom.

– Da, verujem mu, Dori. Pretpostavljam da se nije promenio, a onda... ni nemam drugog izbora – dodao je i poteravši konja obišao ruševine koje su se još pušile.

Prošao je pored psa prikovanog za tlo i vilice su mu se na tren stisnule; no, polako je išao dalje pažljivo gledajući okolo, sve dok nije našao ono što je tražio. Nekoliko trenutaka mirno je razgledao tragove konjskih kopita.

– Koliko ih je bilo? – upita Dori radoznalo.

– Šestorica, možda sedmorica – odvratio je i pogledao prema planinama oko kojih su se skupljali sivkasti pramenovi večernje magle. – No, za njih kao menonite i dvojica su bila sasvim dovoljna.

– Šta hoćete time da kažete?

– Abraham Lejsi i njegova porodica protivili su se svakom obliku nasilja. Za njih je ubistvo bilo nešto nemoralno, nezamislivo.

– Znači li to da se nisu ni branili? – upita Dori s nevericom.

Holidej skupi vođice.

– Verovatno nisu.

Lagano su krenuli dalje sledeći trag Indijanaca: Dok je znao da tela treba sahraniti, ali se odlučio da krene dalje i kasnije se vrati ukoliko bude u mogućnosti. Sada je bilo najvažnije preduzeti sve i pokušati pronaći Saru, odnosno sačuvati njen život.

Dok su jahali, setio se sličnog pohoda od pre mnogo godina kada je

pratio trag onih koji su ubili Kejt. Senka sete zamračila mu je lice, a oči postale neprirodno tamne.

Suton se sve više spuštao na dolinu i kada su prošli kroz jedan uzan prolaz, sunce je postalo crvenkasto rumeno. Put je, po svemu sudeći, vodio u naselje Indijanaca, mada Dok još uvek nije verovao da su napadači mogli doći otuda. Pošto je jedno vreme živeo sa Apačima znao je da popušena lula mira i data reč obavezuju Indijance da održe obećano i da je to za njih svetinja. To se pogotovo odnosilo na pleme Pajuta koji su godinama bili miroljubivo raspoloženi prema doseljenicima.

Kada je sjaj zalazećeg sunca poslednjim rumenim tragovima obojio nebo na zapadu, njih dvoje su još uvek sledili trag koji je vodio prema indijanskom naselju. Dok je zaključio da je tako po brojnim stubovima dima koji su se ispred njih, dizali u večernjem sutonu.

Odjednom je zategao vođice i naglo zaustavio konja.

Neposredno ispred njega, zakačen za trn jednog žbuna, komad pamučne tkanine lepršao je na vešernjem povetarcu. Holidej nabra obrve shvativši da je u pitanju delić ženske haljine. Nije rekao ništa, već je stavio tkaninu u džep i nastavio putem između borova.

Sada je bio zabrinut shvativši da su ubice došle iz indijanskog naselja. Pretpostavljao da je u pitanju grupa pijanih odmetnika koja se, što je sasvim moguće, iskrala iz logora bez znanja poglavice. No, bio je siguran da će na njegovo traženje osloboditi

Saru čim podseti Usamljenog Vuka na datu reč i popušenu lulu mira.

Jahali su ćutke tragom koji je sve više krivudao i penjao se do vrha jednog zupčastog brdašca.

Sunce je nestalo iza horizonta i vetar je prestao da duva. Dok je prvi izbio na vrh i pogledao jezerce ispod sebe. Na obali je počinjalo naselje Pjuta i pružalo se napred kao lenja debela zmija.

– Sakrijte se ovde i sačekajte me, Dori – obratio se mladoj ženi. – Ako budem imao sreće, vratiću se sa Sarom.

Ona je klimnula glavom i Dok je pojahao niz padinu, prateći tragove nepotkovanih konja. Na drugoj strani pojavio se mesec, velik i okrugao, ali nekako neobično bleđ. Kada je prošao pored grupe borova, ugledao je logorske vatre koje su se svetlele kao sjajne kule u noći. Plameni jezici otkrivali su mu naselje vigvama napravljeno od bizonskih koža obojenih živopisnim bojama. Uglédao je Pajute kako sede pored vatre umotani u ćebad, dok su žene tiho poslovale okolo spremajući večeru.

Nastavio je da jaše, ali je već znao da nije sam.

Neposredno iza njega, tiho, kao senke, kretala su se dva Indijanca koja su ga pratila još od trenutka kada je počeo da se spušta nizbrdo. Nije ih gledao, već je jednostavno išao napred, lica okrenutog prema vigvamima.

Nekada je u selima Apača bio dobrodošao gost, ali ovo je bilo daleko od Arizone. Na kraju krajeva, ovo su bili Pajuti. Ipak, miris indijanskog

naselja bio je isti: bio je to miris pečenog mesa, usoljenih koža i bizon-ske masti.

Kada je stigao do prvih šatora, ljudi su poskakali na noge, a deca pobegla ispred konja; Indijanke su počele da se gurkaju rukama, a lepa mlada devojka veselo mu se osmehnula. Na žalost, odmah je šmugnula unutra jer je jedna starica viknula na nju. Osmeh te mlade devojke bila je jedina lepa stvar koju je doživeo u naselju.

Ostala lica koja su ga posmatrala bila s hladna, bezizražajna, kao lica koja se sreću u predvorju neke oda-je smrti. Pajuti su se sada već tiskali oko njega i pravili priličnu gužvu. Onda su dva mlada ratnika zgrabila vođice njegovog konja i povelu ga ka velikom vigvamu koji je verovatno bio šator Usamljenog Vuka. Stigavši do vigvama na obali jezera, ostavili su ga da čeka. Jedan Indijanac bocnuo ga je vrhom koplja u rebra, ali je Dok ostao nepomičan. Niko nije progovarao, pa čak ni stariji ratnici koji su po nepisanom pravilu imali pravo da se obrate svakom došljaku.

Konačno je ruka preplanula od sunca razgrnula kožu koja je zatvarala ulaz u vigvam poglavice i iz nje-ga je izašao koščat i visok Indijanac. Neko vreme je samo ćutao odmera-vajući Holideja prezrivim, ogorčenim pogledom. Njegovo lice bilo je dugu-ljasto i mršavo sa vidljivim ožiljkom od noža koji mu je brazdao levi obraz. Sve vreme dok je stajao držao je ruke prekrštene na prsima.

– Došao sam da razgovaram sa ve-likim poglavicom Usamljenim Vukom – obratio mu se Holidej mirno.

– Moj otac nije ovde – odvratio je Indijanac na dosta lošem engleskom jeziku.

– A gde je on?

– Zar bledoliki nije čuo? – nastavi on grleno, izgovarajući reči kratkim, prigušenim slogovima.

– Ne. Gde je Usamljeni Vuk? – upi-
tao je Dok ponovo.

– Moj otac je napustio pleme Paju-ta i otišao u večna lovišta – odvratio je kratko. Tada je spustio prekrštene ruke i upro prstom u svoje gole gru-di.

– Ja, Crni Jastreb, sada sam pogla-vica Pajuta.

Holidej je ponovo osetio ubod ko-pljem u rebra, dok su reči Crnog Ja-streba ostale da lebde u tišini kao zlo-koban predznak. Nije obratio pažnju na ubod jer je bol bio zanemarljiv, ali ga je obuzelo osećanje nesigurnosti i izgubljenosti.

– Žao mi je što čujem da ti je otac mrtav.

– Bio je star – odvratio je mladi po-glavica u čijem glasu se nije mogao osetiti ni najmanji prizvuk žalosti. – Bio je suviše star da bude poglavica.

– Bio je dobar poglavica – nagla-sio je Holidej. – Čuvao je mir između svog i mog naroda.

– Mir je za stare žene – kazao je Crni Jastreb prezrivo.

– A rat je za budale – rekao je Dok glasno, svestan da zalazi na “opasan teren”.

– Bledoliki – upozorio ga je Indija-nac – godinama sam bio prinuđen da

gledam kako moj otac prijateljski dočekuje takve kao ti i pušta razne bledolike zmije u naselje Pajuta. Tada sam bio mlad i nisam mogao ništa da učinim. Ali, vreme je prošlo i bledoliki ovde više nisu poželjni.

– Da li bi to tvoj otac želeo?

– Moj otac je mrtav – odvрати Crni Jastreb hladno i ponovo prekrsti ruke na prsima. – I zato ću te ovaj put, samo zbog uspomene na njega, pustiti da u miru odeš iz našeg sela – rekao je, a u isto vreme vrh koplja ponovo je jače "dotakao" Dokove grudi. – Ali, zapamti da bledoliki ovde nisu poželjni i nikada se više ne vraćaj!

Holidej klimnu glavom.

– Otići ću, ali ću sa sobom povesti i belu ženu – rekao je.

– Kakvu belu ženu?

– Znaš vrlo dobro na koju ženu mislim, Crni Jastrebe – odgovorio je Holidej primetivši da su se oči mladog poglavice skupile i postale dva uzana, tamna proreza. – Nekoliko tvojih ratnika napalo je ranč u dolini i ubilo dvoje naseljenika. Povelili su sa sobom jednu belu devojkicu i ja sam njihov trag pratio sve do ovde, baš do ovog sela. Došao sam po tu ženu, Crni Jastrebe.

– Tako dakle, bela zmija traži od Crnoj Jastreba ono zbog čega je došla! – dobavio je Indijanac podrugljivo. – Ha, bledolika zmija ima veliki, hvalisav jezik. Da li bledoliki shvata da je njegov život u rukama Crnog Jastreba? Samo jedna moja reč i noževi Pajuta raskomadaće te na stotinu delova; a zatim baciti psima!

– Ali, ti nećeš reći tu reč, Crni Jastrebe – odvratio je Dok pokušavaju-

ći da malo smiri situaciju. – Jer, maločas si već rekao jednu drugu reč. Naime, kazao si da ćeš me za ljubav svog oca pustiti da odem. Nećeš valjda prekršiti svoju reč datu pred indijanskim narodom?

– Onda odlazi!

– Neću otići bez žene koja se zove Sara Lejsi! – bio je uporan Holidej. – Gde je ona, Crni Jastrebe?

– Nije više ovde.

– A gde je?

Poglavica se zlobno osmehnu.

– Ona je prodana, bledolika zmijo!

– Prodana? Kako to misliš?

– Crveno Sunce... – doviknuo je poglavica. – Pokaži bledolikoj zmiji pre nego što ode.

Jedan debeli Indijanac okruglastog lica probio se kroz gomilu i pokazao Doku novu, sjanu pušku marke "Flintok".

On ga zaprepašćeno pogleda.

– Prodao su Saru Lejsi za pušku?

– Za mnogo pušaka – ispravio ga je Crni Jastreb i zlobno žmirnuo.

– Hm... poglavice bledolikih bile su mudrije od mog oca; oni su ga ubedili da su Pajutima dovoljne strele i koplja i da im ne trebaju puške.

Ali, bledoliki nisu pametniji od Crnog Jastreba! Ja znam da su mom narodu potrebne puške za lov, puške...

... za ubijanje nedužnih naseljenika – dopuni ga Dok gorko.

– Odlazi! – naredi mladi poglavica zapovedničkim glasom.

– Voleo bih da znam koja je to hula mogla prodati puške u zamenu za ženu – reče Dok besno. – Hoćeš li mi to reći, Crni Jastrebe? Najviše od

svega bih želeo da znam koja je to hulja?

Oči indijanskog poglavice posmatrale su nemo, bez najmanjeg treptaja. Bile su tamne i Dok je u njima video prezir. Znači, ta osoba bi mogla biti krajnji izrod svog roda, čovek koga ni Crni Jastreb nije cenio.

– Završili smo razgovor – rekao je Indijanac dok mu se ruka spustila na dršku noža za pojasom.

– A sada odlazi!

Holidej se za tren okrenuo i video kako Crveno Sunce diže pušku.

– Odlazi, bledoliki! – ponovi Jastreb ljutito. – Odlazi, pre nego što zaboravim da sam ti nešto i rekao!

Dok je video izraz otvorene mržnje na Indijančevom licu i shvatio da je svoju sreću iscrpeo do krajnjih granica. Nije imao drugo rešenje nego da se okrene i ode.

– U redu – rekao je kratko. – Odlazim, Crni Jastrebe.

Indijanac kratko klimnu glavom.

– Ovaj put te puštam da odeš u miru. Hrabar si i zaslužuješ da živiš iako si bledoliki. Ali, sledeći put kada se sretnemo, gledaću na tebe kao na svaku drugu bledoliku zmiju.

Dok okrenu konja; u prvom trenutku Indijanci su i dalje nepomično stajali i posmatrali ga. Onda su, jedan po jedan uzmakli u stranu i Holidej lagano potera Miga. Držao je ruke dalje od oružja znajući da mu prate svaki pokret, ali isto tako siguran da će mladi poglavica održati reč datu pred svima. Nije mogao da ne primeti mrke i neprijateljske poglede i lica koja su odavala prezir.

Napuštajući naselje, sa tugom je shvatio da su svi ovi ljudi zatrovani mržnjom Crnog Jastreba prema belom čoveku.

Dori je glasno uzdahnula kada ga je ugledala. Videla je da je ozbiljan i zabrinut, te ga nije ništa ni pitala.

– Dobro sam – rekao je i pogledao u noć. – A sada, krenimo! Idemo pravo za Mačiju Šapu.

*

Smešten na obali reke Vilamet, grad Mačja Šapa bio je nepovezan niz brvnara sa tek pokojom zgradom. Kuće su vijugale sa obe strane glavne ulice i to je bilo srce naselja. U stvari, prva zgrada podignuta na tom mestu bio je samostan nekih misionara podignut u divljini kao kakav bastion. U poslednjih desetak godina, ljudi su se naselili na tom mestu koje je imalo izvanredan položaj zbog reke, ali i zbog toga što se nalazilo na raskrsnici značajnih puteva. Naravno, prvo su došli trgovci koji su izgradili kuće i radnje, a zatim ostale zanatlije, da bi na kraju bio otvoren i salun, a pre nekoliko meseci i mala banka. Kao kruna napretka razvoja grada dizala se upravo izgrađena gradska većnica, zgrada od cigala čiji su belo obojeni zidovi već blještali na toplom jutarnjem suncu.

Baš u tom trenutku u grad su ujahala dva putnika iz doline.

Naime, posle posete indijanskom selu Dok i Dori su se ipak vratili na farmu da sahrane Lejsijeve, a tek onda se uputili prema gradiću. Stajali su samo oko ponoći kada su popili kafu na brzinu skuvanu na vatri

i malo odmorili umorne konje. Mlada žena je ušla u grad umorno se njišući se u sedu, dok joj je odelo bilo prekriveno prašinom, a oči crvene od umora.

Holidej je jahao malo ispred nje i upravo je prošao pored banke koja je bila otvorena samo sat u toku dana; zatim su prošli i pored škole gde je, iza hlada velikog starog hrasta, neobične putnike posmatrala grupa dece. Dok im se jedva primetno osmehnuo, odmerio zgradu mlina iz koje se čula buja, a zatim pogledom obuhvatio grad koji se lenjo baškario na suncu.

I stvarno, na ulicama Mačje Šape bilo je malo ljudi; dvojica u odelima od jelenske kože dokoličarila su na trotoaru ispred trgovine, dok je jedan naseljenik tovario kolutove bodljikave žice u kola; malo dalje, visoka stasita žena upravo je prolazila pored zidane ograde manastira. Po svemu sudeći, ovde se još ništa nije znalo o masakru na Lejsijevoj farmi. Ako je neko u grad i doneo vest o smrti Usamljenog Vuka, stanovnici u dolini Vilamet verovatno su pretpostavljali da će njegov naslednik biti isto tako miroljubiv. Izgleda da je grad bio u nekoj vrsti dremeža i nigde se nije mogao nazreti bilo kakav znak panike.

Putnici su usmerili konje ka trgovini. Naseljenik koji je tovario žicu klimnuo im je glavom, što je bio običaj u ovako malom gradu u kome su se svi poznavali. Oni su mu otpozdravili i uputili se prema salunu "Dabar" ispred koga su sedela dva dokoličara.

– Dobar dan, gospodo – oslovio ih je Dok i palcem zbacio šešir na potiljak. – Jašući ovamo, nigde nisam video tablu sa natpisom "Šerif"?

– Niste je ni mogli videti, jer grad nema stalnog šerifa – odvratio mu je suvonjavi čovek mršavog lica koji se zvao Defarž. – A zbog čega vam je potreban čuvar zakona, stranče?

Holidej nije okolišio.

– Pre nekoliko sati sahranili smo Abrahama Lejsija i njegovu ženu. Jeste li ih poznavali?

– Kolera? – uplašeno dobaci drugi, mnogo punačkiji i niži. Pritom je ustuknuo i uplašeno pogledao Holideja kao da želi da mu kaže da bi bilo bolje da se drži na pristojnoj udaljenosti.

– Ne, ubili su ih Pajuti – odvrati Dok jasnim odlučnim glasom.

Debeljko nabra obrve:

– Pajuti?!

Defarž je ćutao i dalje ne skidajući oka sa Dori pitajući se otkuda se u ovakvoj divljini našla žena za koju bi svaki muškarac rekao da je dar neba. Ipak, čuvši Holidejeve reči, morao je da se uključi u razgovor.

– Pajuti su miroljubivi, mister – kazao je mirno. – Očigledno je da niste iz ovih krajeva, inače biste to znali. A pošto ne znate, ja ću vam reći da je poglavica Usamljeni Vuk učinio mnogo za ovdašnji mir i mi sa njima živimo u prijateljskim odnosima.

– Da, da, sve to sam već čuo – kazao je Dok. – Ali, kao što to uvek biva, u životu se dešavaju promene. Stari poglavica je umro i došao je drugi, novi, sa potpuno drugačijim pogledima na svet. Sada je poglavica Crni Jastreb i

ako niste znali, nije nimalo prijateljski raspoložen prema belcima.

Defarž nabra obrve.

– Znači.... moglo bi doći do neprilika sa Indijancima?

– Tačno tako – složi se Dok.

– Zato raširite ovu novost po gradu. Važno je da svi ljudi budu upoznati sa situacijom.

– Da li bi taj Crni Jastreb mogao da dođe na budalastu ideju da napadne i sam grad? – zabrinuto upita debeljuško.

– Možda, pošto ima puške – rekao je Holidej.

– Šta kažete... do đavola?!

– zgranuo se Defarž. – Otkuda, za ime božije, te pajutske hulje imaju vatreno oružje?

Dok uzdahnu.

– Crni Jastreb je prodao Saru Lejsi za puške.

– Saru Lejsi? Mislite na onu lepu i nežnu Abrahamovu kćerku?

– Da, baš na nju. Pajuti su joj ubili roditelje, a nju odveli. Od Crnog Jastreba sam saznao da su je dali u zamenu za puške.

– Ali, ko je mogao... – počeo je Defarž i za tren začutao dok mu se lice izobličilo od besa. – Ha, setio sam se! Samo onaj prokleti Lentel može biti toliki izrod i hulja!

– Mislite na bandita Lentela? – upita Dok brzo.

– Da, na tu svinju – dobacio je punački. – Dobro, nismo ni mi anđeli anđeli i tu i tamo imamo po koji greh. Ali, prodavati puške Pajutima...

– Kao što sam vam rekao, proširite tu vest po gradu.

Defarž izvadi lulu i radoznalo ga odmeri.

– A ko ste vi, mister? Ne mislim da kažem kako ne verujem u to što ste rekli, ali... ipak bismo hteli da znamo ko nam je doneo tako neprijatne vesti. I ko je vaša saputnica? Što se mene tiče, zovem se Defarž.

– Jasam Džon Holidej, gospodine, a moja saputnica je gospođica Dori Niberg. Da li vam je to dovoljno?

– Čast mi jeda vas upoznam, gospođice Niberg – odvratio je debeljuškasti sjajnih očiju.

– Mene zovu Henri Smit.

– Net Defarž – predstavio se suvonjavi i uputio devojci ućtiv osmeh. Zatim je pažljivije odmerio Doka i radoznalo dodao: – Da vi možda niste Dok Hoidej, mister?

– Da, tako me zovu na zapadnim granicama. Ali, to sada nije važno.

– Ah, varate se, mister Holideje, važno je, nego šta! Sada smo sigurni da su novosti koje smo čuli verodostojne. A važno je i zbog ove mlade dame, jer je sigurno da ima pravu zaštitu dostojnu njenog izgleda – dodao je ne skidajući pogled sa Dori. – Takva uloga, siguran sam, laskala bi svakom.

Smit se prigušeno zasmeljao, ali se u trenutku uozbiljio pošto ga je Dok presekao oštrim pogledom.

– Holideje – obratila mu se Dori i pritegla vođice – i sami ste rekli da će ovde možda biti nekog posla. Pogledajte ovu objavu na tabli!

Dok se okrete i baci pogled na tablu prikucanu na zid između trgovine i saluna. Na tabli je bilo prilepljeno nekoliko oglasa, a među njima jedan

na kome je pisalo da jedan rančer traži pomoć u kući. Priterao je konja bliže i video da se radi o nekom Alu Šermanu koji je tražio kućnu pomoćnicu pošto je imao brojnu porodicu. Plata je bila deset dolara mesečno uz stan i hranu.

– Gledate oglas, mister? – dobacio je Defarž.

– Pa... ako je u pitanju ova mlada dama siguran sam da će je Šerman primiti, pogotovo što mu gori pod nogama. Zna, žena mu je sićušna i slaba, a ima šestoro dece na vratu.

– Tako dakle... – progundala Dok za sebe. – A gde živi taj Šerman?

– Ranč mu je dve milje južno od grada. Idite putem pored reke sve do velike okuke. Kuća je velika, od crvene cigle i vidi se izdaleka.

– Hm... možda ću vam se uskoro skinuti sa vrata – prokomentarisala je Dori, ali joj glas nije zvučao radošno.

– Možda – odvratio Dok kratko.

– Da, ali pre bilo kakvog traženja posla trebalo bi da se uredim – kazala je mlada žena i mahinalno prošla rukom kroz kosu.

– Tamo u hotelu verovatno ima kupatilo – dobacio je Holidej. – Idite i uredite se, a onda krenite putem koji su nam opisali.

– U redu – kazala je dok su jahali prema hotelu, četvrtastoj drvenoj zgradi sa malim prozorima obojenim u belo. – Samo, htela bih da vam kažem nešto, mister Holideje...

– Da...

– Hvala na svemu što ste učinili za mene. Ako dobijem posao, to valjda ne znači da vas više neću videti?

– Siguran sam da ćete dobiti posao – odvratio je Dok zamišljeno.

Upravo tada su stigli do hotela.

– Obećajte da ćete me posetiti – kazala je Dori mekim, gotovo molećivim glasom.

– Naravno da ću vas posetiti – obećao je Dok kratko.

Ona se osmehnu.

– Zna, Džone Holideje, vi ste zaista pravi, pravi čovek.

– I vi ste odlični, gospođice – uzvraća joj Dok osmeh, ali i kompliment.

– I šta sada? Kuda ćete poći?

– Pa... Abraham Lejsi mi je bio prijatelj. Njegova kći je sada u Lentelovim rukama.

– Džonatane... – gledala ga je pravo u oči, a onda se neočekivano nagnula i šakama mu obuhvatila lice. I pre nego što se pribrao, osetio je sladak dodir njenih mekih usana. – Hvala vam, Džonatane – ponovila je njegovo puno ime kao da uživa u zvuku te reči. – Još jednom vam hvala na svemu..

– Do viđenja – odvratio je kratko, ne znajući šta u trenutku da kaže.

Kratko je uzdahnio i ispratio je pogledom dok je sjahala i lagano ušla unutra. Znao je da bi mu većina ljudi rekla da je budala što je ostavlja. Jer, Dori je bila lepa i mlada žena i bez sumnje da bi se svi slobodni muškarci polomili oko nje; činilo mu se da je ona pak bila spremna da bude njegova samo ako to zatraži makar jednom reči. No, on nije izgovorio tu reč.

Poterao je konja u lagani hod pomislivši da na tako nešto još nije spreman. Nekako je slutio da, uprkos

njenom ponašanju, ni ona nije bila sasvim spremna.

Polako je sjahao i uputio se prema salunu.

Delić sekunde kasnije, iz sjaja bleštavog sunca zviznulo je olovno tane i njegov topli dah gotovo da ga je dodirnuo po licu. Naravno, Dok se bacio na zemlju, a kolt izvukao i pre nego što je dodirnuo tlo ulice. Drugi metak zario se u zemlju nedaleko od njegovog ramena i sasuo mu prašinu u oči. Kroz prašinast oblak ugledao je blesak čelika i neku zgrčenu siluetu koja se videla na suncu.

Strelac se nalazio na krovu saluna sa naperenom puškom u ruci. Kada se začuo i treći hitac, Holidej se već otkotrljao u stranu. Ležeći na stomaku, pritisnuo je okidač i već narednog trena video kako je silueta na krovu čudno poskočila; naime, dugačka puška skotrljala se niz krov dok se strelac pognuo napred sa ogromnom crvenom mrljom na košulji. Već sledećeg trenutka i njegovo telo je sa treskom palo na zemlju.

Ali, istog časa je odjeknuo pucanj druge puške i Holidej je osetio oštar prodoran bol na desnoj mišici. Tanak mlaz krvi potekao mu je niz ruku, ali to ga nije zaustavilo; brzo se okrenuo i našao se lice u lice sa Lindermanom, opakim lovcem na ucenjene sa kojim je imao nekoliko neraščišćenih računa. Ovaj je stajao nekako pogrbljen sa puškom u rukama i zlobno se cerio; bio je dovoljan samo jedan njegov pokret da ga pošalje na onaj svet.

I taman kada je Linderman hteo da pritisne okidač, začuo se pucanj

ispaljen sa trema ispred trgovine. Sve se odigralo veoma brzo i Dok je začuo samo tup udar olova u meso, a neka žena je vrisnula kada se pogođeni Linderman zaljuljao i pao preko puške koja se još uvek dimila.

Dok je podigao obrvu i iznenađeno se okrenuo prema trgovini.

Čovek koji je ispalio odlučujući hitac na Lindermana stajao je mirno i držao u ruci pušku tipa „Flintok“. Bio je mršav kao kostur, nosio uzane kožne pantalone i jarkocrvenu košulju. Kosa mu je bila crna i glatka i ravnomerno mu padala sa obe strane bronzano mrkog lica. Kada se Holidej podigao, na tom licu se pojavio širok osmeh.

– Nije mi se dopao odnos snaga – dobacio je neznanač idući prema Doku. – Zato sam odlučio da uspostavim ravnotežu – dodao je.

– Hvala vam, mister – kazao je Dok iskreno. – Već me je imao na nišanu.

– Moje ime je Sem – predstavio se stranac prebacujući pušku preko ramena. Ljudi me inače zovu Krejzi Sem.

Kada ga je malo bolje pogledao, Dok je video da je Sem melez. Govorio je izvanrednim engleskim jezikom, ali mu je lice imalo karakteristične indijanske crte.

– Ja sam Džon Holidej.

– Znam – odvratio je Krejzi Sem mirno. – Čekao sam vas ovde, u Mačjoj Šapi, nadajući da ćete se pojaviti.

– Čekali ste mene?

– Da, čekam vas već više dana – kazao je Krejzi Sem. – U stvari, idem vašim tragom još od Metforda. Znam da ste tamo kupili konja i krenuli na

sever, pa sam pretpostavio da se morate ovde pojaviti. Kada sam vas danas video gde dolazite, bio sam siguran da ste to vi. Hteo sam da pridem i da vam se predstavim, ali su ova dvojica lupeža pripucala i sprečila me.

– Oni su lovci na učenjene glave – odvratio je Dok suvo. – Lindermana ste ustrelili vi, a onaj drugi je verovatno Gorman. To su gadni lešinari, mister. Naišao sam na njih baš kada su hteli surovo da se poigraju sa jednom ženom i bio sam prinuđen da im smaknem ortaka. Hm... mora da su došli u grad da se snabdeju namirnicama, pa su me videli i rešili da se osvete – dodao je i odmerio Kejzi Sema od glave do pete.

To je mlad čovek, tek nedavno prešao dvadesetu, pomisli Dok i jedva primetno se osmehnu.

– Zahvaljujući vama, njihov plan nije uspeo, Seme. Pa... čini mi se da bi nas dvojica mogli da porazgovaramo uz čašu pića... U svakom slučaju, ja vam dugujem jedno.

– Mislim da ne bi...

– Salun je otvoren, Seme – prekinuo ga je Dok odlučno. – I ja častim.

– Džonatane! – vrata hotela su se naglo otvorila i Dori Niberg je istrčala na ulicu. Nije ništa rekla, ali je prepoznala Lindermana i uplašeno ustuknula. – Oh, Džonatane... čula sam pucnje i.... nastavila je posle nekoliko trenutaka. – Oh, bože, lovci na učenjene...

– Hteli su da me smaknu iz zasede – objasnio joj je Holidej. – Dori, upoznajte se sa Krejzi Semom koji je, na svu sreću naišao, i spasao mi život.

– Drago mi je, gospodo – odvratio je Sem posmatrajući je sa divljenjem.

– Oh, Džonatane, tvoja ruka... – kazala je Dori ugledavši krv na Dikovom rukavu.

– Ništa, Dori, samo ogrebotina. Nemoj da se uzbuđuješ...

– Da, da, hvala bogu da ste čitavi... – prošaputala je gledajući kako se oba muškarca udaljavaju i idu prema salunu. – Samo je važno da ste čitavi... – dodala je više za sebe.

Holidej je prsima gurnuo leptir vrata i ušao u prostoriju koja se sastojala od prilično male sobe sa šankom, tri stola i nekoliko stolica razmeštenih pored zida. Slika neke nage žene „krasila“ je suprotni zid, a u vazduhu se osećao ustajali zadah duvana i jeftinog viskija. Nekoliko ljudi sedelo je za stolovima, a iza šanka stajao je vlasnik, Klint Blend.

Dok je učtivo klimnuo glavom i obratio mu se.

– Popili bismo po jedno tvoje piće, krčmaru – rekao je.

Blend se upadljivo zagledao u Sema, a zatim je uzdahnuo.

– Znate pravila, došljače.

– Kakva pravila?

– Ovaj čovek je Indijanac.

– Ne verujem da ću biti uslužen...

– promrmljao je Krejzi Sem tiho.

No, Dok se uopšte nije uzbuđivao. Pogledao je Blenda pravo u oči i odgovorio veoma jasnim, čak pomalo oštrim glasom.

– Ovaj čovek mi je pomogao kada me je par zmija napalo iz zasede i ja hoću da ga častim pićem. Ne tiče me se ko je on, da li ti je jasno?

– On je Indijanac – ponovio je Blend tvrđoglavu. – I to rešava stvar.

– Ja sam upola Indijanac – ispravio ga je Sem. – Otac mi je bio belac kao i vi, Blende. Oženio se s princezom iz plemena Pajuta, samo da znate.

Blend slegnu ramenima.

– Ovaj salun ima svoja pravila, baš kao i drugi saluni u oblasti – kazao je i pogledao u ljude koji su sedeli za stolovima kao da od njih očekuje podršku. – Ovde ne služimo piće osobama u čijim venama teče indijanska krv.

– Mister Blende – obratio mu se Dok učtivo i kao uzgred, stavio revolver na šank – stavite ovde bocu vašeg viskija i dve čaše i ne razmišljajte o pravilima. Bio sam jasan, zar ne?

Blend je kao hipnotisan gledao u revolver primećujući da je u salunu zavladała tišina. Krčmarevo lice bilo je bleđo kao kreč kada se obratio Holideju.

– Jednoga dana i mi ćemo u ovim krajevima imati šerifa, sudove i zakone kao i svi ostali – kazao je glasom koji je podrhtavao.

– Onda će se zakon pobrinuti za takve kao što ste vi!

– Flašu i čašu, Blende – podsetio ga je Holidej. – I ništa više, mister.

Na kraju je Blend ipak popustio. Doneo im je bocu i dve čaše i nešto ljutito progundao. Dok ga je pogledao ispod oka i taman kada je hteo da upita o čemu se radi, on uplašeno progundao.

– To se nije odnosilo na vas, mister. Nešto sam bio ljut i...

– U redu – odvratio je Holidej i okrenuo se prema Semu.

– Dakle, sada možemo da proćaskamo, prijatelju.

Sem se nasmeši.

– Ah, proveo sam ovde nekoliko „suvih „dana i ovo će mi baš prijati.

Holidej mu nasu piće i stisnu zube. Rana na mišici ga je žigala, a nekoliko kapi krvi probilo je maramicu kojom je bila stegnuta. No, viski je ugodno mirisao, pa je popio čašicu kako bi mu se vratilo raspoloženje.

– A zašto ste me čekali, Sem?

– Iz jednog razloga... Naime, u pitanju je Lentel.

Dok srknu piće i zainteresovano ga odmeri:

– Lentel?

– Ovo je velika teritorija, mister Holideje – dodao je Sem takođe otpivši gutljaj. – Ali, svejedno, sve se ipak dozna... Bio sam u Metfordu kada je neko pričao o vama i čuo da imate prilično jak razlog da ga mrzite; neki stari račun, zar ne? Eto, priznajem da sam do informacije došao sasvim slučajno, ali po priči mi se učinilo da ništa ne biste toliko voleli kao da mu prosvirate lobanju.

Holidej klimnu glavom.

– To je tačno. A sada imam još jedan ozbiljan razlog.

– Zar?

– Izgleda da je prodao puške Pajutima u zamenu za kćer Abrahama Lejsija – kazao je i u najkraćim crtama ispričao ono što mu se desilo u poslednja dva dana.

– Kao što sam rekao, nema dokaza da je to bio baš Lentel – nastavio je završavajući – ali u ovim krajevima ne znaju nikoga drugog ko bi se bavio tako podlim i sramnim stvarima.

– To je tačno – složio se Sem. – Takve stvari može da uradi samo najgori lupež i ubica.

Dok klimnu glavom.

– Ali kakve veze Lentel ima sa vama, Seme?

– On mi je ubio oca – odvrati melez smrknuto. – I to nameravam da mu naplatim. Zato vam predlažem da se udružimo.

Holidej kresnu palidrvce i zapali cigaru. Čuteći je odbio nekoliko dimova, a onda pogledao Sema u oči.

– Ja obično jašem sam... – izustio je lagano. – Ali, vi ste mi već dokazali da ste prijatelj. Znate li gde mu je skrovište?

– Ne, ali znam kakvu prijavu igru igra, kao i mesto gde to čini – odvratio je Krejzi.

– Slušam vas.

– On prodaje žene.... kao belo roblje.

– Šta time tačno mislite?

– Jeste li čuli za Ostenhama?

– Ne nikada nisam čuo za čoveka koji se tako zove – odvratio je Holidej.

– Da, to je i razumljivo pošto ste ovde novajlija. Radi se, u stvari, o jednoj trgovačkoj postaji koju je Ostenham izgradio na reci Silver. Tamo se snabdevaju traperi i planinski lovci, jednom rečju, posećuju je grubi i surovi ljudi koji dosta vremena provode u divljini. Zvanično je to trgovina, ali je u isti mah i leglo prostitucije, jer Ostenham tamo smešta žene i onda... naravno, naplaćuje za njihove usluge. Znam to sigurno, pošto sam jednom bio tamo – dodao je kao da se izvinjava.

– A kakve to veze ima sa Lentelom?

– Čuo sam da Lentel dovodi žene i prodaje ih Ostenhamu.

– Ko vam je to rekao.

– Jedna „vesela dama“. Naime, kada sam je upitao kako se dogodilo da se nađe u toj pacovskoj jazbini, kazala mi je da je počela da radi za Ostenhama kako bi isplatila muževljev dug. Pritom mi je napomenula da veći broj žena i devojaka dolazi tamo tako što ih Lentel dovede na silu i od Ostenhama za njih dobije dobre pare.

Holidej odbi još jedan dim i namršti se.

– Jeste li razgovarali sa nekom od tih žena?

– Ne.

– Zašto?

– Sve su već bile mrtve. Naime, nisu mogle da se uklope, pa su strdale; neke su pokušala da pobegnu, dok su druge same sebi okončale život. Ha.. sa Lili to nije bio slučaj, pošto se ona time bavila još pored živog muža. Ali, kod Ostenhama nije mogla da izdrži nijedna časna žena. To je stvarno paklena rupa.

Holidejevo lice se smrači. Pomislio je na nežnu i krhku kćer Abrahama Lejsija, devojkicu sa skromnim domaćim vaspitanjem, strogih moralnih nazora. Pretpostavio je da joj Indijanci nisu učinili ništa nažao, jer je za njih bila plen koji su što bolje unovčili. Ali, posle toga... Nadao se samo da je Lentel suviše žurio da je preda Ostenhamu i dobije novac... No, ako devojkica zaista dospe u ti rupu... Znajući je, pretpostavio je da je moguće da digne ruku na sebe.

– To što vam kažem sigurno je, Holideje – čuo je Semov glas koji ga je prenuo iz razmišljanja. – Videćete, pre ili kasnije, on će tamo da se pojavi.

– Da, to je sasvim logično.

Onda treba da delujemo – dobaci Sem. – Ja se nisam usudio da krenem sam, a za vas sam čuo da ste vraški dobri sa revolverom.

Dok se nasmeši.

– Ni vi niste loši.

– Pa... mislim da smo dobar par – zaključio je je Sem Krejzi ozbiljno. – Obojica strahovito mrzimo Lentela i obojica smo vešti sa oružjem. Dakle, šta kažete, Holideje?

Dok otrese pepeo sa vrha cigare i upita:

– Koliko dana jahanja ima do tog Ostenhama?

– Šest, a možda i sedam.

– Onda će nam biti potrebne rezerve hrane.

Semovo lice sinu.

– Znači li to da prihvatate predlog? Da ćemo se udužiti?

– Čim završimo ovu flašu i snabde-mo se u trgovini – kazao je Dok.

– Onda da se rukujemo, Holideje.

Dva nova prijatelja „muški“ se rukovaše. Bili su ozbiljni i istrajni u svojoj nameri da se osvete zajedničkom neprijatelju i spasu jedno ne-dužno biće.

– A šta ćemo sa vašom rukom? – zapitao je Sem.

– Šta ćemo? Ne znam ni sam – dobaci Dok i slegnu ramenima. – Rekao sam vam da je to samo ogrebotina. Pre nego što pođemo staviću zavoj i rana će da zaraste sama od sebe.

U očima crnokosog meleza moglo se pročitati samo divljenje.

– Čuo sam da ste čvrst čovek i sada znam da nije u pitanju preterivanje. Zaista ste čvrsti kao kamen, Holideje.

Dok se osmehnu i još jednom napuni čaše.

*

Bila je noć; dva čoveka sedela su pored logorske vatre čiji plamičci su stvarali drhtave senke u borovima okruženoj dolji iznad doline Vilamet. Još od sredine popodneva sa severa su se počeli gomilati oblaci obećavajući skorbu kišu. Te večeri nije bilo mesečine kao obično, svuda je vladala samo tama, pa je njihova vatra sijala kao kula svetilja.

Još vrela kafa strujala je u loncu i širila prijatan miris.

Holidej skloni lonče i usu svakom po polovinu.

– Rekao si da ti je Lentel ubio oca, Seme – kazao je.

– A šta je bilo sa majkom?

– Ona se vratila svom narodu, plemenu Pajuta – odvratio je Krejzi.

– A ti? Kome ti pripadaš, prijatelju?

– Mene niko ne prihvata – odgovori on sa gorčinom u glasu. – Beli ljudi kao što je onaj krčmar Blend zovu me Indijancem, dok me Pajute nazivaju bledolikom zmijom.

Holidej klimnu glavom.

– Razumem takve situacije pošto znam da su ljudi zadojeni mržnjom. Za mene si ti samo čovek, hrabar i pošten, pretpostavljam.

– Hvala ti što tako misliš, Holideje – odvrati melez izvadiвши duvankesu.

Minuti su lagano prolazili, a dvojica ljudi su ćutke pušili i ispijali toplu, mirisnu i jaku kafu. U jednom trenutku Sem je oko sebe ćvsto obavio ćebe i nastavio da sedi, tih i gotovo nepomićan. U tom trenutku Holideja je podsetio na Apaće sa kojima je nekada sedeo oko vatre.

I on je na sličan naćin sedeo i osluškivao zvukove noći. Nešto po prirodi, a više sticajem najrazlićitijih okolnosti, do sada je uvek kroz život išao sam, oslanjajući se samo na svoj razum, hrabrost, revolver.... i dosta ćesto na instinkt. Naravno, to nije znaćilo da s vemen a vreme nije imao saputnika, ali to nije dugo trajalo i on bi opet nastavljao sam. To će se desiti i ovoga puta, pomisli; ako budu imali sreće i ostvare zajednićki cilj, on i Sem će se razići, odnosno otići svaki svojim putem.

Vetar je šumeći zapljusnuo logor i gotovo ugasio plamen vatre: senke su nemirno zaigrale na borovima oko njih i Holidej je poćeo tonuti u razmišljanje. No, odjednom se prenuo ćuvši prigušen bat konjskih kopita.

– Seme! – pozvao je tiho.

Krejzi Sem je već bio budan i mašio se puške.

– Ćuo sam. Izgleda kao da nam se priblićava samo jedan konjanik.

– Tako izgleda, ali ipak ćemo biti krajnje oprezni – prošapta Dok.

– Ja ću ostati ovde da sedim i ćekam, a ti stani iza onog bora i drži na nišanu logor i okolinu.

Krejzi se nećujno izvukao ispod ćebadi i išćezao u senci visokog bora.

Holidej je ostao da ćeka pošto je pret-hodno izvukao revolver i stavio ga na zemlju pored sebe. Moćda je stvarno bio u pitanju topot nekog usamljenog konjanika, ali nije želeo ništa da razikuje. Ovde, u divljim prostranstvima, ćovekov život je ćesto mogao da zavisi od najmanje sitnice i zato je opreznost bila neophodna. Topot kopita postajao je glasniji; izgleda da konjanik nije ni pokušavao da bude tih.

– Džonatane! – zaćuo je odjednom poznati ženski glas. – Džonatane, to sam ja...Dori!

– Šta je sada to, do vraga... – progundao je Dok mršteći se i skaćući na noge. – U redu, Seme, to je Dori.

– Šta ona radi ovde? – upitao je melez izlazeći iz senke.

– Ne znam, uskoro ćemo saznati – odvratio je posmatraćući devojku koja se priblićavala. – Hmm... mora biti da se dogodilo nešto loše...

– Moguće, ali ipak... – promrmljao je Sem nezadovoljno. – Ovo nikako nije mesto za jednu ženu!

– To i ja mislim, ali će biti najbolje da saćekamo.

Odmah zatim Dori se pojavila u krugu svetlosti. Pošto joj je pre rastanka Holidej dao nešto novca, sada je na sebi imala pristojnu odeću: jaknu od jelenske kože i tamnomrku štofanu suknju. Njena duga kosa boje žita slobodno joj je padala na ramena i sada su se u njoj igrali plamićci razigrane vatre. Lice joj je bilo rumeno od brzog i napornog jahanja, a oći sjajne kao dve zvezde.

– Zar vam Šerman nije dao posao, Dori? – upita je Dok umesto pozdrava.

Ona se namršti i vešto sjaha.

– Da, dao mi je posao. Da, da, zaista...

– Pa šta onda radite ovde? – upita melez jetko.

– Šermanu je bio potreban neko ko će mu pružiti mnogo više nego što je to dužnost obične domaćice – kazala je kratko.

– Zar? – promrmljao je Sem.

– Moram li baš sve do kraja da vam kažem? – zapita devojka gledajući ih u oči. – Dakle, Šerman me je primio, ali čim sam počela da radim, sačekao me je u hodniku i tražio da bez govora ispunim sve njegove zahteve. Naravno, odbila sam, a on se besno izderao i naredio mi da se smesta čistim.

– Ah, sledeći put kada odem u grad potražiću tu guju i dobro mu izvući uši! – planu Holidej besno.

– Ali to nije sve – nastavila je Dori gnevno. – Kada je video da se spremam da krenem, taj prokletnik je kazao da ni za živu glavu ne smem u grad. Verovatno se bojao da ću neko me ispričati... U prvi mah nisam na to obraćala pažnju, ali zapretio mi je da će, ukoliko se pojavim u Šapi, svima razglasiti da sam pokušala da ga zavedem i svojim prijateljima reći da mi ni slučajno ne daju neki posao. I šta sam mogla? – dodade devojka ogorčeno. – Jedina mogućnost koja mi je preostala bila je da pođem za vama. Znala sam kojim pravcem ste krenuli jer sam vas posmatrala sa hotelskog prozora. Jahala sam kao bez duše, a

kada je počeo da se spušta mrak razmišljala sam da li negde da se zaustavim. Onda sam u daljini ugledala logorsku vatru i... evo me.

– Šerman će stvarno dobiti svoje – ponovio je Holidej ozbiljno.

Devojka ga bojažljivo pogleda.

– Ja... ja sam morala da pođem za vama, Džonatane... – kazala je kao da se pravda. – Kuda sam drugo mogla da se uputim?

Pošto je Dok ćutao, Sem reče:

– Gospođice, mi smo se uputili u Ostenhamovu postaju, u divlju i opasnu oblast koja je gora i od samog pakla. Gonimo surovog bandita Lentela i... kako da kažem... ovaj put nikako nije zgodno mesto za ženu.

– Znam, to ste rekli čim sam se pojavila – odvrati Dori tužno gledajući u vatru. – U redu, ako se tako osećate, ja ću otići.

– No, no... sačekajte malo! – kazao je Dok.

– Vaš ortak mi je jasno stavio do znanja da sam nepoželjna – odvratila je nadureno.

– Činjenica je da je on u pravu – složio se Dok iskreno.

– Onda ću otići – kazala je ona žustro.

– A kuda biste mogli da odete?

– Nazad na Istok – kazala je, stavljajući nogu u uzengiju.

Holidej je uhvati za mišicu.

– To vam nikako ne bi uspelo, Dori. Civilizacija na koju mislite daleko je odavde bar četiri nedelje napornog jahanja. Na tom putu biste ili umrli od gladi ili bi vas zarobili banditi, a možda čak i Indijanci. U svakom slučaju, sudbina bi vam bila zapečaćena.

– Pa šta onda da uradim? – upitala je u očajanju. – Da se vratim u Mačju Šapu i živim u stidu i poniženju?

– Ne – rekao je Dok mirno.

– Jahaćete sa nama.

– Sto mu gromova! – promrmlja Krejzi Sem ljutito.

– Ali, vi ste rekli da nisam poželjna – kazala je ona ljuteći se.

– Rekao sam da je Sem u pravu i to opet ponavljam; naime, ovo putovanje zaista nije za ženu, a za takvu tvrdnju imamo stotinu razloga. No, bićete ipak sigurniji sa nama nego da se upustite u lutanje po ovoj pustoši. Ali, moraćete u svemu da nas pratite i da radite ono što vam kažemo. Osim toga, imajte u vidu da je ovaj dogovor samo privremen, Dori. Ako budemo naišli na neko pogodno mesto gde bismo vas mogli ostaviti, mi ćemo to i učiniti.

– Ovo mi se ne dopada, Holideje – promrmljao je Sem Krejzi. – Mislim da će nas ta žena prilično usporavati.

– Sposobna sam da držim korak sa vama – odvrati devojka prkosno isturivši bradu.

– To je pohvalno – dobaci melez sumnjičavo. – Za vas bi bilo bolje da je tako.

Devojka se jedva primetno osmehnu.

– Znači li to da mogu da ostanem sa vama?

– Da, ali potrudite se da budete korisni – odvrati Holidej mirno. – Molim vas, pripremite nam još kafe.

– Za mene se nemojte truditi – progundala Sem. – Iz ovih stopa idem na spavanje.

Odmah zatim, melez se vratio na svoje mesto ispod ćebeta, dok je Dori skuvala kafu i ispružila se pored vatre. Pitala je Holideja šta se dešava i on joj je ukratko ispričao o pretpostavljenoj vezi između Lentela i Ostenhama i o tome kako se nada da će u toj udaljenoj postaji naći Saru Lejsi. Takođe joj je kazao da se nada kako će je otuda izbaviti.

– Vi ste zainteresovani za tu devojku? – upita ona tiho.

– Naravno.

– Znači li vam mnogo?

– Da, ali ne onako kako vi mislite.

– To me raduje – priznala je mekim toplim glasom.

Holidej je čuo šta je rekla, ali joj nije odgovorio. Na izvestan način, njeno prisustvo u logoru za obojicu je bilo teret i Sem je imao pravo što se ljutio. To nije bio deo dogovora i on je toga bio svestan... Ali, nije mogao tek tako da je odbaci i prepusti sudbini.

– Mislim da je ipak dobro što sam vas našla – kazala je smešeći se.

– A zašto?

– Smela bih da se kladim da vam ta rana na ruci nije dobro previjena.

Holidej slegnu ramenima.

– To i nije bitno pošto je u pitanju obična ogrebotina. Sama će zarasti.

Dori se uozbilji.

– Svejedno bi trebalo da je očistim i previjem. Znae, još pre nego što sam se upoznala sa Vilom Brajenom radila sam kao bolničarka. To je trajalo samo oko šest meseci, ali dovoljno da naučim najosnovnije stvari. Zato mi dopustite da pogledam ranu, Džonatanane.

Holidej sede bliže vatri i zavrnu rukav od košulje. Ona je kleknula pored njega i kada se nagnula bliže da bi osmotrila ranu, za tren je na ruci osetio dodir njenih čvrstih grudi.

– Trebalo bi je oprati – kazala je odlučno.

– Nema potrebe da se opterećujete time, Dori.

No, ona ga nije slušala.

– Ja sam bolničarka i moje je da kažem šta treba, a šta ne. Zato ćutite i budite mirni.

Sa malo tople vode oprala je ranu i dobro obrisala okolno tkivo. Zatim je od svoje čiste maramice napravila mali jastučić, stavila ga na ranu i pritegla oko ruke uzanim zavojem iscepanim od košulje koju joj je ranije pozajmio.

– I ujutru ću proveriti kako izgleda, Džonatane – kazala je.

– Hoćete li još kafe?

– Naravno – odvratio je odmerivši je svojim plavosivim očima koje su se u ovoj noći činile tamnije od mraka.

*

Tri dana kasnije, baš kada je sunce prešlo najvišu tačku, troje konjanika izašlo je iz prostrane šume i uputilo se ka prolazu između dve planine. Sada su se nalazili visoko u brdima i brazde otvrdlog snega spuštale su se kroz tamne uvale sve do padina neposredno iznad njihovih glava.

Prolaz se sužavao, a put kojim su išli vijugao je između borova i mrkih stena.

Holidej je prvi zategao vođice svog konja.

– Šta je? – zabrundao je Sem.

– Maločas smo odmorili konje.

– Oslušni... – dobaci mu Dok tiho.

– Ne čujem ništa – šapnu melez približavajući se.

– Tačno – odvrati Dok jedva čujno. – Primećuješ da se ne čuje ni cvrkut ptica niti bilo kakav pokret.

– Kao da smo na groblju – složi se Sem i stavi ruku na dršku revolvera.

– Hmm, ako ne budemo pažljivi, ovde bi mogao da bude naš grob – dobaci Dok prigušenim glasom.

I pre nego što je uspeo još nešto da doda, tišinu je prekinulo hućanje sove.

Holidej čvršće skupi vođice i dobaci:

– Sem, skloni ruku sa drške revolvera ili će oni znati da smo ih osetili. Ponašaj se prirodno i poteraj konja ka onom oborenom stablu. Samo lagano i mirno, prijatelju.

– Džone...? – šapnula je Dori uplašeno. – U čemu je stvar?

– Stvar je u tome što mi se čini da ovaj prelaz vrvi od Indijanaca i da nas oni posmatraju kao jastrebovi.

– Ali, otkuda to znate?

– Šesto čulo ili... Ne znam ni sam, nazovite to kako god hoćete.

Sova je ponovo huknula, a konjancu su polako nastavili ka oborenom stablu i ogromnom boru iza njega. Odmah zatim, prvoj sovi je odgovorila druga koja se nalazila malo napred, u prolazu.

– Lagano i mirno – savetovao je Dok pošto su stigli do debla i Dori počela da silazi sa konja. – Radite tako kao da izgleda da smo stali da odmorimo konje. Ako nanjuše da smo ih osetili,

jurnuće na nas pre nego što uspemo da uhvatimo zaklon.

Sjahali su sa konja i tobože ih nehaljno povelili do bora, gde su ih zavezali za niske grane. Kada su čučnuli iza oborenog stabla, Dok izvadi cigaru iz tabakere.

Ceo prolaz pritiskivala je duboka, neprirodna tišina.

– Koliko sam do sada moga da vidim, vi niste kukavica, gospođice Niberg – šapnu Holidej okrećući se.

– Naravno da nisam – kratko se složi Dori.

– Ipak, ova opasnost bi mogla da bude nešto posebno. Nikada niste bili u većoj – dodao je.

– Kako to?

– Zato što nas oni sada procenjuju – odvrati on odbijajući dim. – Bolje reći, preračunavaju se da li da nas napadnu ili ne.

Za to vreme Sem se polako dovukao do debla i seo, ruke udaljene od revolvera samo nekoliko santimetara. Tišina u prolazu bila je neprirodna, avetinjska, kao večna tišina same smrti. Ponovo se začulo hućanje sove, a odmah zatim tri konjanika se pojavile između drveća.

– Pajuti – konstatovao je Dok.

– Narod tvoje majke i naši nekadašnji prijatelji.

– Ali, sada ne možemo računati ni na moju majku ni na vaše nekadašnje prijateljstvo – odvrati Sem uzimajući revolver.

– Pa.... ako ih je samo trojica... – zamucala je Dori.

– Biće ih više – dobaci Dok kratko.

U tom trenutku, on začu iza leša neki šum; munjevito se okrenuo i na maloj udaljenosti ugledao siluetu mršavog Indijanca koja je stajala pravo i nepomično obasjana žutom kuglom sunca. U njegovoj desnoj ruci bilo je nešto što je ličilo na konopac, ali se to micalo, uvijalo i bacakalo. Sekund kasnije, to je proletelo kroz vazduh i palo u travu tačno pored Semovih nogu. Tek tada su videli da je u pitanju razljućena zvečarka koja je besno grizla sve što je mogla da dohvati. Videvši šta je u pitanju, Krejzi odskoči u stranu, dok je devojkica vrisnula i preskočila preko debla.

Brzinom nevidljivom za oko Dok potegnu kolt; zmija se povila unazad spremna za skok i lepo se moglo čuti ono karakteristično zvečanje. Odmah zatim kolt je grmnuo i životinja je odbačena unazad gde je pala na travu i nastavila da se uvija. Onda je sledio drugi hitac koji joj je otkinuo glavu.

Delić sekunde kasnije jedna strela se zarila u deblo. Trojica ratnika poterala su konje preko potoka, a još dvojica su se pridružila onome koji je bacio zmiju. Holidej je bez razmišljanja nanišanio na najbližeg i pritisnuvši okidač, pogodio ga tačno u grudi iscrtane jarkim šarama. Pogodeni ratnik je kriknuo i pao sa konja, a dve strele su zviznule preko debla i zarile se u zemlju. Za to vreme dvojica Pajuta pojurila su niz padinu. Ispred njih je jahao Indijanac koji je bacio zmiju i zrak sunca za tren se kao plamteća iskra odbio od njegove nove, još uvek sjajne puške. No, ni Sem Krejzi nije mirovao; istog trena začuo se njegov hitac koji je pogodio

Indijanca i zauvek ga poslao u večna lovišta.

Do tada su ostali već gotovo stigli do njih. Prestravljena, Dori je ležala leđima priljubljena uz deblo, a jedan ratničkim bojama ukrašeni Pajut jurio je pravo na nju. Gotovo se zakopavši u mestu skočio je iz sedla i pružio ruke prema njoj zlokobno se kezeći. Ali, u tom času začuo se hitac iz Holidejevog kolta i Indijanac se neprirodno ispravio, a zatim se zateturao i sručio na zemlju. Jecajući od straha i užasa, Dori je pokušala da se udalji od njega, a Dok je već nanišanio drugog koji je nameštao strelu na tetivu. Njegovo lice bilo je izobličeno od mržnje i Holidej nije oklevao; naime, Pajuta ratnik nije uspeo da odapne smrtonosnu strelu jer ga je Dokov hitac pogodio između očiju. Snažan udar kuršuma odbacio ga je unazad preko leđa konja i njegovo telo se uz tup tresak srušilo na zemlju.

Dok se okrenuo i pogledao: Sem Krejzi je pucao na dvojicu koji su trčali prema njima, ali videvši sudbinu svojih saplemenika oni za trenutak zastadoše. Jedan je bio stariji ratnik lica namazanog blatom, a drugi vitak mladić, gotovo još dečak. Sem je pogodio mlađeg, dok se, obazriviji i lukaviji, stariji ratnik spretno okrenuo i nestao među žbunjem. Sem je požurio za njim, a Dok je ponovo zapeo obarač svoga kolta. Ugledavši Indijanca koji se penjao uz padinu sa desne strane, Sem je zastao i nanišanio. U tom trenutku Holidej je opazio pokret u granama bora ispod koga se Sem zaustavio. Nanišanio je i opalio

dva puta, a grane su se zanjihale kao pod naletom jakog vetra. Iako iznenađen, Sem je skočio u stranu i izbegao telo koje se stropoštalo između grana i muklo tresnulo na tlo. Naravno, begunac je iskoristio ovaj trenutak i nestao među zelenilom.

– Hvala, Holideje – odvratio je Krejzi dodirnuvši Indijanca vrhom čizme. – Ovaj je bio tačno iznad mene i... pa, verovatno bi me sredio.

– Verovatno – složio se Dok i pošao prema ustreljenom ratniku pored koga je ležala nova puška marke „Flintok“. – Pogledaj ovo, Seme.

Melez mu priđe i pažljivo se zagleda.

– Lentelova roba?

– Tako mi se čini, Seme. I znaj da smo uspeali da počistimo ove lupeže samo zato što je većina imala strele. Da su svi sa sobom nosili ovakve stvarčice, naša priča bi se drugačije završila.

– To je tačno – složi se Krejzi. – Ako taj lupež nastavi sa svojim prljavim poslovima, neće biti dobro.

– Naš cilj je da to sprečimo, zar ne? Zato hajdemo!

Ćutke su uzjahali konje i uputili se dalje kroz prolaz. Ostavili su poginule Indijance znajući da će se Pajuti vratiti da ih pokupe. Posle nekog vremena prolaz se proširio, pa su nastavili putem koji ih je odveo u jednu plitku dolinu.

Popodne je lagano proticalo, ali se dan ipak bližio kraju. Sada su se tamne senke poput dugih prstiju počele pružati preko doline. Kada je sunce na zalasku rumenilom obojilo zapadno obzorje, konjanici su pored

malog jezera pronašli skrovitu dolju pogodnu za logor. Te večeri nisu palili vatru i večeru koja se sastojala od hleba i sušenog mesa podelili su uz hladnu svetlost meseca.

Onda je Holidej ustao, rekao da će preuzeti prvu smenu straže i nestao u mraku. Sem se ćutke uvio u ćebe i ubrzo je zaspao, dok se Dori još dugo nemirno vrpaljila. Dok ju je nekoliko puta osmotrio sa svog stražarskog mesta, a onda se iznenađeno trgao videvši da devojka ustaje, savija ćebe i ide pravo prema njemu.

Kada je prišla sasvim blizu, tiho joj se obratio.

– Pretpostavio sam da ćete se malo odmoriti – kazao je.

– Nisam mogla da spavam, Džonatane.

– Oh, ne treba da se plašite, Dori – pokušao je da je umiri. – Ja sam sasvim budan i biću na oprezu.

– Nije to... Nisam mogla da spavam zato što imam nešto na umu – rekla je devojka neodlučno.

– A šta to?

– Pa... ja sam vam na teretu – kazala je tužno.

Holidej ju je pažljivo odmerio i u njenoj dugoj zamršenoj kosi ugledao nekoliko borovih iglica.

– Ne baš... – odvratio je tiho. – Hoću da kažem da ste nam u nekim slučajevima čak i korisni, dok nam u obračunu sa Pajutima niste smetali.

– Ali, zaključujem da ću vam ipak smetati – nastavila je ona uporno.

– Vi imate mnogo važnijih poslova nego da vodite brigu o jednoj ženi. Sem je u pravu.

– Sem nije vođa ovog poduhvata – odvrati Dok odsečno. – Osim toga, vi ste sada član naše grupe i tu nema šta da se kaže. Naravno i sami znate da ćemo vas ostaviti, ako nađemo na neko bezbedno mesto.

– Hvala što mislite na to.

Dok klimnu glavom..

– Čini mi se da je Vil Brajen za života bio veom srećan čovek.

– Vil je mrtav, Džonatane – odvrtila je Dori Niberg, lagano podigla glavu i pogledala ga u oči.

– A možda treba da bude sahranjeno i ono što sam osećala za njega.

– Možda.

– Čovek kao vi trebalo bi da mi pomogne u tome. – šapnula je ona smelo.

Njene ruke odjednom su se našle na njegovim snažnim ramenima, pa ju je čvrsto uhvatio oko struka.. I onda je Dok spontano učinio ono što je nosio u sebi od prvog trenutka kada su se sreli; privukao je k sebi i strasno je poljubio. Ona je odgovorila svom snagom osećajući kako je plavi talas divnog osećanja izbuđenja i topline.

Ali, Holidej se prvi pribrao i koračno unazad.

– Ja sam na stražarskom mestu i trebalo bi da čuvam stražu – rekao je blago je odvajajući od sebe. – A to mi ide teško kada si ti pored mene.

– Znači, teraš me? – upitala je razočarano.

– Trebalo bi da odspavaš – predložio je.

– A kada će Sem preuzeti stražu? – upitala je.

– Oko ponoći.

– I šta će onda biti?

– Ja ću se vratiti u logor i potražiti svoje ćebe.

Dori se sada osmehnu toplim umilnim osmehom.

– Pod mojim ćebetom biće mesta za dvoje, Džonatane.

*

Ostenhamova trgovačka stanica kupala se na kasnom popodnevnom suncu koje je lagano, ali neumitno tonulo na zapad. Dva čoveka ostavila su Dori na dugačkom brdskom prevoju uzdignutom iznad Srebrne reke. Dobivši stroga uputstva da ostane sakrivena i mirno ih sačeka u skrovištu, Dori je poterala konja ka jednoj grupi stena dok su Holidej i Krejzi usmerili konje niz put.

Pošto je Dok prvi put bio u tom kraju, Sem mu je objasnio da je stanica veoma poznata i da nema traperu, lovca ili bilo kakvog skitnice iz oblasti ko nije čuo za nju ili je posetio. Naravno, gotovo svi ti ljudi znali su da Ostenham u kući drži i „posebne dame“, pa je u stanici uvek bilo živo.

Sada se pred njima nalazila velika čvrsta brvnara sa četvrtastim prozorima usečenim u zidove koji su prilično davno bili obojeni u belo. Duž prostranog trema nalazilo se privezište za konje i Holidej je na brzinu izbrojao ukupno sedam životinja.

Malo dalje sa desne strane ležala su jedna stara kola sa pocepanim arnjevima, dok se pola tuceta kožnih vigvama nizalo upravo do rečne obale. U njima su živeli Indijanci, prognanici iz svojih plemena koji su se tu naselili u nadi da će lakše doći do duvana, viskija ili pak nečeg drugog.

Kada su se dva konjanika približila, nekoliko radoznalaca iz šatora provirilo je i pažljivo odmerilo posetioce. Naravno, Holidej je znao da ih posmatraju i sa prozora, jer je, čim su pošli niz padinu, video glave nekoliko belaca koji su diskretno virili sa zadatkom da i druge obaveste o njihovom dolasku.

Polako su sjahali i privezali konje, a onda se uputili ka ulaznim vratima. No, pre nego što su stigli do trema, jedan krupni majmunoliki čovek otvorio je vrata i raširio ruke u znak dobrodošlice.

– Sem Krejzi! – grmnuo je Ostenham. – Dobro došao, prijatelju!

Zar ti nisam rekao kako nećeš moći dugo da odsustvuješ?

– Rekao si – priznade Sem kratko.

– Eto vidiš! Zašto onda ići nekuda kada u Ostenhamovoj trgovini ima sve što čoveku treba? – dovacio je debeli. – Osim ako neko ide da zaradi još novca koji će ovde potrošiti! – dodao je kezeći se. – Zar me nećeš upoznati sa svojim ortakom?

– Klej Methord – dobaci Holidej brzo, plašeći se da bi njegovo pravo ime kod prisutnih moglo da izazove niz neprijatnih posledica. Naravno, Sem ga je okrznuo pogledom i Doku je bilo jasno da je shvatio.

– Dobrodošao, Methorde – odvrati trgovac cereći se. – Uđite i popijte nešto. Prvo piće je na račun kuće.

– Meni treba nešto više od pića – dobaci Holidej uz uzdah.

Ostenham se isceri i potapša Sema po leđima.

– Ah, sigurno si mu pričao šta sve ovde imamo! – kazao je.

– A to je odlično! Zadovoljan potrošač je uvek najbolja reklama!

A sada uđite unutra, gospodo.

Velika dugačka prostorija neprijatno je zaudarala na duvan, jeftin viski i znoj. Pod je bio prljav i nepočišćen, pokriven opušcima cigareta i komadima razbijenog stakla. Izbleдела mrlja krvi na zidu podsetila je Holideja da se nalazi u divljini, tamo gde ne postoje nikakvi zakoni. Šank pored zida naspram ulaznih vrata bio je napravljen od drvenih oblica, a police iza njega popunjene bocama.

– Pretpostavljam da većina od vas poznaje Krejzi Sema – dobaci Ostenham gledajući svoje goste koji su već sedeli u prostoriji. – Njegov ortak se zove Methord i pretpostavljam da mu je sličan.

Pošto gosti nisu ništa odvratili, Ostenham pokaza čoveka za najbližim stolom.

– Ovo je Lekol, inače Francuz, ali to nama nije važno. Kod Ostenhama su svi dobrodošli, pod uslovom da vole boju novca; onaj pored njega sa upola ispijenom bocom je Mak Kvin, dok je lovac sa jednom rukom Djuk Korel. Onaj mršavko nagnut nad šank je traper Kiting.

Izgleda da niko od onih koji su sedeli nije bio raspoložen za razgovor, pa su goste pozdravili samo klimanjem glave ili nerazgovetnim mrmljanjem. No, Holidej i Sem nisu na to obratili pažnju. Seli su za sto, a onda im je Ostenham doneo piće.

– Prvo je na račun kuće, a sve ostalo plaćate – kazao je i zagledao se u Sema. – Sada se sećam, drugar.

Ti si bio sa Lili, zar ne?

– Da – priznao je Sem bez premišljanja.

– Zaista smo se ludo zabavili.

– Šteta za devojkę. Bila je živa vatra.

Sem radoznalo podiže obrvu.

– Šta se desilo?

Ostenham sumorno uzdahnu.

– Boginje...

– Jesi li je zamenio?

– upita Holidej trgovca.

– Naravno – potvrdi Ostenham, a osmeh mu se vrati na lice. – Obojica ćete upoznati zamenu za nekoliko minuta, čim završi sa Kredijem.

Ta dama je prava vatra. A cena je... ovaj... ista. Uostalom, drug će ti reći.

– Deset dolara – saopštio je Krejzi hladnokrvno.

– Kako se zove? – upita Holidej dižući čašu.

– Strpljenja, prijatelju – promrmljao je Ostenham. – Uskoro ćeš je videti.

Posle dva ispijena pića vrata pored Lekola su se otvorila i jedan sredovečan čovek sa osmehom na licu ušao je u odaju. Na pragu, punačka mlada žena crne kose je zastala, osmotrila prisutne i upitala ko je sledeći. Imala je krupne bademaste oči i čulne usne, a njeno razvijeno poprsje mamilo je pogledе muškaraca.

– Gospodo, upoznajte Elu – kazao je Ostenham ponosno. – Kažu da je ona mnogo bolja od Lili.

– To je sigurno – dobacio je Kiting.

– Da li je to sve što imaš da ponudiš? – upita Dok otvoreno.

– Šta?

Zar ti se Ela ne sviđa? – upita Ostenham sa nevericom.

Holidej odmahnu rukom.

– Dama nije loša, ali bez uvrede; ja mnogo više volim tranke i vitke.

Sem se nasmeši i namignu trgovcu.

– Sigurno da imaš još nešto za mog prijatelja. Što se mene tiče, Ela je sasvim u redu, zar ne? – dobaci on devojci na čijem licu zasja osmeh. – Znaš... ukusi ljudi su različiti. Moj ortak voli, pa kako da kažem... prilično mlade.

– Dobro, de... možemo i to srediti – odvrati Ostenham oprezno. – Samo... ima jedan problem. Ne znam da će tvoj ortak biti razočaran, jer ta dama... pa, još uvek ne zna da sarađuje. To je dosta neprijatno pošto ja nisam navikao da vidim nezadovoljnog gosta.

– A kako se zove dotična dama? – upita Dok tobože nezainteresovano.

– Nije važno. Ona je... još neiskusna i stoga nisam dozvoljavao da radi.

– Čim joj se približiš samo plače, tako da se čovek odmah okrene i nestane – dobaci Kiting. – Tu ti verovatno nema nikakvog uživanja.

– Što se tiče imena, to je najmanje važno – dodade Ostenham. – Devojkicu zovemo Brendi, mada počinjem da se pitam nisam li pogrešno uložio novac.

– Mene baš tako nešto privlači – dobaci Holidej lupivši rukom o sto.

– Dakle, okušaću sreću sa Brendi.

– Ali, upozoravam te...

Dok podiže ruku.

– Neću kriviti tvoju firmu ni za šta. Evo ti unapred deset dolara i sve je

u redu. Znaš, izazov je ono što me privlači – dobacio je prisilivši sebe da se prijateljski osmehne debelom podlacu i lupežu Ostenhamu.

– Moj ortak ima svoje metode sa stidljivim ženama – dobaci Sem Krejzi kako bi sve zvučalo što verodostojnije.

– Ne sviđa mi se da tvom prijatelju uzimam novac, Seme... – odvratio je, ali je ipak u džep strpao novčanicu od deset dolara. – Ela, pokaži mister Methordu Brendinu sobu.

Punačka Ela mrgodno odmeri Doka.

– Izvolite ovuda.

– Hvala vam – kazao je i krajičkom oka spazio kako se Sem uputio prema Elinoj sobi.

Devojka zastade pored jednih vrata i reče:

– Evo, to je ovde. Ali, jeste li sigurni da nećete mene?

– Pa... imam pik na tu Brendi.

Samo je odmahнула rukom i namrštila se. Zatim je udarila vrhom cipele u vrata, okrenula se i dobacila:

– Dobro, samo mi nemojte reći da vas nisam upozorila.

– Rizikovaću.

Dok je digao metalni zasun i lagano odškrinuo vrata. U prvom trenutku mogao je da vidi samo kvadrat svetlosti koji se probijao kroz grubu zavesu zakucanu na mali prozor. Onda je još malo odškrinuo vrata i ugledao osobu zgrčenu na postelji. Iako je čula zvuk, nije ni okrenula glavu već je nastavila da zuri u zid. Ali, Dok ju je odmah poznao. Imala je neki tanak haljetak i tresla se od plača.

– Saro... – pozvao je on tiho.

Devojka se lagano okrenula i on se iznanađeno trže ugledavši njene duboke upale oči i izmučeno lice. Neuredna crna kosa padala joj je na ramena i sakrivala jedan deo lica.

– Ko... ko ste vi...? – promucala je.

– Saro, zar me ne poznaješ? – upita on prilazeći postelji. – Ja sam Dok Holidej.

– Oh, mister Holideje!!

– Tiše... molim te... – blago ju je upozorio.

Devojka sklopi ruke.

– Oh, hvala bogu što ste došli... što je neko došao. Bila sam izgubila svaku nadau – kazala je ustajući sa kreveta. Tom prilikom pocepani rukav haljine skliznuo joj je sa ramena i Dok ugleda veliku modricu. Da je nije prihvatio u naručje, jedna devojka bi pala.

– Mister Holideje, onaj bandit što me je doveo ovamo... on je grozan. Ovi su me tukli i pokušali da me prisile... Ali.... ja sam samo plakala, pa su me ostavili na miru... Ali, čula sam da govore kako će, ako ovako nastavim, morati da svrše sa mnom...

Dok je brzo otkopčao jaknu i prebacio je preko devojčinih ramena.

– Znači li to da te ovde drže zarobljenu?

– Da – klimnula je glavom. – Oh, mister Holideje, jedan čovek po imenu Lentel prodao me ovom... ovom groznom Ostenhamu. Sve ovo je tako strašno... Prvo sam mislila da pobegnem i da... Sam bog vas je poslao, mister Holideje!

On obrisao devojčine suze i reče:

– Samo tiše, Saro, molim te. Ovi ne smeju ništa da posumnjaju. Dobro

je što sama te našao, ali moj posao time nije završen. Moramo što pre da odemo odavde -dodao je i izvadio kolt. – Pazi, Saro, idi iza mene i ne izviruj...

– Oh... dobro. Ali, šta ćemo sa Ostenhamom i ostalima u salunu?

– Dole je jedan moj prijatelj, melez. Ne brini se, on će mi pomoći.

– Mister Holideje...

– Samo se ti drži mene, Saro....

Dok izađe napolje i lagano krenu hodnikom. Stigavši do vrata koja vode u salun, zastao je i širom ih otvorio. U istom času svi su se okrenuli na tu stranu i iznenađeno posmatrali kolt koji je držao u ruci.

Ostenham je zažmirio.

– Upozorio sam te da će to biti traćenje novca, Methorde – kazao je i usiljeno se osmehnuo. – Do đavola, nema potrebe da tako upadaš ovamo! Spusti revolver i vratiću ti novac... Ako hoćeš, možeš se malo zabaviti sa Elom i to bez ikakve doplate.

Holidej je hladnim pogledom obuhvatio celu odaju: Ostenham je stajao blizu Krejzi Sema koji je nezainteresovano pijuckao za šankom kao da je pojava njegovog prijatelja sa revolverom u ruci nešto sasvim obično. Dalje, malo niže za šankom, stajali su Lekol i Korel. Obrijani traper koji je pre toga bio sa Elom stajao je na vratima, dok su Kordž Ejms, Mak Kvin i Vilis sedeli za stolovima. Jedino je nedostajao Kiting, a on je, po svemu sudeći, bio u Elinoj sobi.

Tek tada je Ostenham primetio Saru.

– Nazad u svoju sobu, plačljivice!

Dok uđe u prostoriju i hladnokrvno mu odbrusi.

– Ona odlazi odavde, Ostenhame.

Trgovac je u trenu prebledeo.

– Šta to treba da znači?

– Znači da ne želi da ostane ovde i da je ja vodim sa sobom.

– Vraga! – eksplodirao je Ostenham. – Ja sam je kupio i platio sam za nju debelu lovu! To znači da pripada meni i tačka!

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Ova devojka nije nikakva robinja da bi je ti kupovao.

– Gade! – kriknu trgovac besno.

– Koštala me je čitavo bogastvo, a još se nije ni pokazala!

– Mi odlazimo – ponovio je Holidej čvrsto stežući revolver. – Ne budi lud i ne pokušavaj da nas zadržavaš.

– Tako dakle? Ti si je na to nagovorio, prokletniče! Hoćeš da je imaš za sebe – dodao je i okrenuo se prema Semu.

– Kakvu si to zmiju doveo, Krejzi?

– Pođimo! – obrati se Dok Sari.

Ona je uplašenim očima preletela preko mračnih i neprijateljskih lica da bi joj se pogled za tren zadržao na Ostenhamu koji je bio izobličen od mržnje. Opreznim korakom pošla je ka izlazu praćena Holidejem. Videvši da Dok sprovodi u delo svoje obećanje, trgovac besno opsova pokušavajući da dohvati pušku skrivenu ispod tezge. Ali, nikada je nije izvukao, jer je Dokov kolt snažno grmnuo i na njegovim prsima pojavila se velika crvena mrlja. Očima iskolačenim od užasa, Ostenham se zateturio unazad srušivši policu sa flašama i čaša-

ma koja je stajala pored zida. Uz tup udar pao je na pod rušeći sve pred sobom.

Niko u salunu se nije makao... niko sem Krejzi Sema.

Melez je naglo spustio čašu i lakim pokretom potegao revolver. Još jednom je grmnuo pucanj i tamo dalje, u hodniku, Kiting se skljkao pored zida ispuštajući revolver iz ruke.

– Da li još neko želi da izigrava heroja? – povika on držeći oružje koje se još dimilo.

Niko se nije ni pomerio i Dok otvori vrata da bi propustio Saru.

– Koji je Kitingov konj? – upitao je prisitne.

– Onaj alat desno – odvratio je Lekol.

– Dobro, onda ga uzmi – šapnu Holidej devojci. – Kitingu više neće biti potreban.

Devojka se brzo provukla napolje, a Dok je sačekao Sema koji je natraške izmicao. Kada su se obojica našli na vratima, za trenutak su zastali ne ispuštajući iz ruku zapete pištolje.

– Još samo jedan savet – dobacio je Holidej. – Tu imate piće, hranu i „damu“ koja vam može praviti društvo. Znači, možete da birate; ili da ostanete tu i uživajte ili pak da izađete napolje i umrete. Izbor je vaš, gospodo.

Naravno, niko se nije pomerio i njih dvojica izadoše natraške. Požurili su do svojih konja pošto je Sara već bila u sedlu. Holidej je mamuznuo Miga ne skidajući oči sa prozora, ali tamo se nije mogao videti ni najmanji pokret.

Izgleda da je u stanici vladala potpuna tišina.

– Hajdemo! – komandova Dok.

Poterali su konje pored šatora, do padine, a onda stigli i do šume. Dole se nije dešavalo ništa, odnosno, niko nije želeo da se junači i usudi se da puca.

Naravno, konjanici su jahali bez zadržavanja i brzo stigli do stena gde ih je čekala Dori; ona je klimnula glavom mladoj devojci i prijateljski se nasmešila pošto vremena za upoznavanje nije bilo.

Razmenili su samo nekoliko reči i pojahali dalje kroz šumu. Oko dva sata kasnije našli su povoljno mesto za počinak i tu se ulogorili. Holidej je zapalio vatru ispod jednog kamenog ispusta, a Dori se prihvatila da pripremi jelo. Šćućurena i ćutljiva, Sara je još uvek sedela pored vatre.

Dok ju je posmatrao, svestan da joj treba vremena da se opusti i navikne na novu situaciju. Nešto kasnije, upitao je može li da ispriča kako su tekli događaji.

Samo je klimnula glavom i počela da priča tužnim glasom. Kada je spomenula indijanski napad na roditeljsku kuću, za trenutak je zastala i u oku joj je zasjala suza. No, brzo se povratila i pogledala Doka u oči. Ispričala je da je istog dana kada je oteta, u logor Crnog Jastreba došao Lentel i doneo mu neke puške. Mladi poglavica ju je razmenio za oružje i istog dana ju je Lentel odveo u svoju jazbinu. Bila je u njegovoj kolibi, niko nije smeo da joj priđe sem Lentela i bilo joj je strašno. Onda su krenuli

na put do Ostenhama gde ju je bandit ostavio.

– Ostalo znate... – završila je tiho.

– Zapretili su mi da ću platiti ako ne budem sarađivala, tako da sam pomislila da će me ubiti. Da vi niste naišli, mister Holideje...

– Znači, videla si puške koje je Lentel doneo Crnom Jastrebu? – dobaci Sem Kejzi.

Sara klimnu glavom.

– Jesam. I čula sam da je kazao da će doneti još oružja u zamenu za plen koji Indijanci opljačkaju od naseljenika u karavanima. Oh, samo da znate da je Lentelov logor bio krcat puškama namenjenim Pajutima...

Dok se zamisli.

– Još jedan razlog više da nađemo to mesto. Možeš li nas odvesti tamo, Saro?

Ona ga uplašeno pogleda.

– U Lentelov logor?

– Pa... prvobitno smo hteli da ga sačekamo negde kod Ostenhamove stanice, jer bi se pre ili kasnije pojavio. Ali, pošto ima toliko oružja za Crnog Jastreba, ne smemo da čekamo. Hm.. Pajuti su i sa strelama dovoljno nezgodni, a sa puškama... Čitavu oblast pretvoriće u plamen.

– Sećam se puta – odvrati mlada devojka bez kolebanja. – Dobro, odvešću vas tamo.

Holidej zadovoljno klimnu glavom.

– U redu, Saro. Molim te, nemoj da se plašiš. Kada nađemo logor, ti i Dori ćete ostati na bezbednom mestu. Naravno, to ne znači da određena opasnost ne postoji, ali...

– Nije me briga – dodala je devojka hrabro. – Ničega se više ne bojim,

samo da znate... Zato ne brinite, mister Holideje, pokazaću vam put.

– Večera je gotova – dobaci Dori koja se neprestano vrzmala oko vatre.

Dok ustade i prvi pride, a ona mu došapnu:

– Veoma je lepa, Džonatane. Sada shvatam zašto si toliko rizikovao da je spaseš.

On se nasmeši.

– Nema razloga da budeš ljubomorna. Na Saru gledam kao na ćerku svojih prijatelja. Uostalom, pogledaj kako je Sem nežno odmerava.

Njeno lice sinu.

– To znači da ćeš i noćas deliti ćebe sa mnom?

– Sigurno. Možeš biti mirna, lepoticice.

Večerali su tiho razgovarajući o onome što ih čeka. Kada su završili, Sem se ćutke podigao i otišao na stražarsko mesto, a logor je obavila noć. Mlada Sara Kejsi ležala je pokrivena ćebetom pored vatre koja se gasila. Ne mogavši da zaspi, osluškivala je zavijanje planinskih vukova, a onda se promeškoljila, zašuvši jasan žubor obližnjeg potoka. Zatim je bez reči ustala; morala je da sprovede u delo ono što je odlučila i ništa nije moglo da je zadrži. Onako laka i krhka, nečujnim korakom se udaljila niz padinu pokrivenu borovim iglicama. Konačno je stigla do potoka i pošla obalom sve dok nije naišla na dubok vir. Tu je zastala, svukla odeću sa sebe i zagnjurila se u hladnu vodu. Posle nekoliko minuta je izašla i počela da se briše pocepanom haljinom. A onda je uplašeno podigla glavu i

ugledala tamnu siluetu ocrtanu na žutom krugu mesečine.

– Ne bojte se, gospođice – dobacio je Krejzi brzo. – To sam ja, Sem. Nemojte misliti da sam došao da vas posmatram... U stvari, odavde vas jedva vidim pošto je dole mrak. Bio sam na straži i čuo korake, a zatim video da vas nema pored vatre. Malo sam se uplašio ne znajući šta imate na umu i kao što vidite, požurio sam za vama...

– I uhvatili ste me na kupanju?

– Moglo bi se reći. Ali, otkud vam je palo na pamet da se kupate u tom ledenom potoku u ovo doba noći?

Ona je nastavila da se briše stojeći iza jednog drveta.

– Možda ne biste razumeli – kazala je tužno.

– Pa, pokušajte da mi objasnite – pozvao ju je Sem.

– Htela sam da sa sebe operem prljavštinu i dodir Lentelovih gadnih ruku. Morala sam to da uradim, razumete... Ne bih mogla da zaspim da to nisam učinila.

– Možda ipak razumem – odvratio je Krejzi ozbiljno.

Sara glasno uzdahnu.

– Ja sam vaspitavana u skladu sa strogim moralnim principima koji najviše cene ljudsku čistotu, poštenje i vrlinu. Ja više nisam... nisam devojka, a za to se postarao onaj Lentel. A da se mister Holidej nije pojavio... Naravno, jasno mi je da to što je bilo ne mogu da izmenim, ali žao mi je... duša me boli što znam da me ni jedan častan čovek više neće hteti. Ipak, morala sam ovo da učinim jer bih poludela.

Krejzi Sem proguta "knedlu" i blago dobaci:

– Ja vas potpuno razumem, ali ne treba sebe da osuđujete zbog toga, gospođice. To što se desilo nije vaša krivica.

Sara uzdrhta i konačno izađe iza drveta.

Za to vreme Sem je je sišao dole pošto ga je dirnuo očaj u devojčinom glasu. Osetio je neku nežnost prema njoj i strahovitu potrebu da je zaštiti.

– Znete... – prošaputala je tiho... vaspitavana sam da nikoga ne mrzim, ali ipak... moram priznati da strahovito mrzim te ljude. Mrzim čak i tlo kojim su prošli!

Sem ju je uzeo za ruku ne znajući kako da joj pokaže da je razume i duboko saoseća sa njenim bolom.

U prvom momentu Sara se trgla, ali pošto se on nije ni pomerio samo je odahnula i pustila da joj ruka ostane u njegovoj.

Ćutali su nekoliko trenutaka kao da su želeli da utonu u mir i tišinu noći.

– Trebalo bi malo da odspavate – predložio je Sem kratko.

– Da, možda ste u pravu. Jedva se držim na nogama.

On nije ništa rekao već ju je, držeći za ruku, poveo nazad prema logoru. Pomogao joj je da na tepihu od borovih iglica napravi ležaj i dobro se pokrije. Jedno vreme iscrpljena i premorena devojka posmatrala je vatru koja je tiho tinjala. I začudo.... u njoj je videla iskeženo Lentelovo lice.

Ipak, oči su počele da joj se sklapaju; najzad je utonula u san srca ispunjenog mržnjom.

*

Čim je svanulo, Holidej je zatrpao ostatke još tople logorske vatre zemljom i dao Semu dogovoreni znak. Sara je krenula prva, uputivši Semu jedva primetan osmejak. Sada je imala njegove rezervne pantalone i košulju i izgledala mnogo vedrije i odmornije.

Kada su pošli ka oštrom usečenom prolazu, ugledali su sive oblake koji su se, bremeniti snegom, lagano valjali sa severa. Tačno ispred njih dizala se planina čiji je vrh, kako se činilo, doticao oblake.

Pošto je jedina znala put, Sara ih je povelala baš prema toj planini.

Prve pahuljice zalepršale u nešto posle podneva; počeo je da duva hladan vetar, ali su se svi samo skupili i hrabro nastavili dalje. Sumrak ih je zaustavio u senci planine; zadržani ispred visokih padina, putnicu su sjahali i ulogorili se pored zaleđenog jezera. Okupljeni oko male vatre u tišini su večerali i popili po šolju tople kafe. Cele noći sneg je padao uporno i tiho i ujutro je tlo bilo pokriveno belim pokrivačem. Posle doručka su nastavili put i oko podne, kada se sunce probilo kroz bele oblake, Sara je pokazala rukom.

– Iza ove planine nalaze se tri doline. Sećam se da smo ih prošli kada smo se uputili prema Ostenhamovoj stanici.

Posle podne zaustavili su konje da se odmore na mestu gde se prolaz

širio i ulazio u prvu dolinu. Holidej je glasno uzdahnio i zapalio cigaru: predeo pred njima predstavljao je potpuno nepoznatu divljinu kroz koju nisu prošla kola ni jednog naseljenika. Tu su jedine staze bile one kojima su prolazili jeleni i druge divlje životinje. Možda se neki usamljeni traper i usudio da dođe čak ovamo, ali to je bilo sve. U ovim krajevima, tako daleko od svakog naselja, Lentelova banda bila je potpuno bezbedna.

Pola sata kasnije, konjanici su nastavili put i zašli u prvu dolinu. Prošli su je bez ikakvih problema i počeli da se spuštaju u drugu udolinu, mnogo dublju i prostraniju. Niz kedrovima obrasle padine jahali su ka Srebrnoj reci koja je, kao mačem usečena, tekla kroz duboko korito. Sneg je pokrivao zemlju, a vetar bio sve jači i zviždao im oko glava obavijajući sve svojim ledenim dahom.

Tek kada su stigli do reke, Holidej ugleda dim.

– Jesi li sigurna da si dobro brojala?

– obrati se on Sari zatežući vođice.

– Jesam – odvratila je ona odlučno.

– Lentelov logor nije u ovoj dolini, mister Holideje. Veoma dobro se sećam reke i znam da smo prošli ovuda.

Nekoliko trenutaka svi su zamišljeno ćutali. Dok je mirno posmatrao vijugav stub dima koji se dizao iznad borova na suprotnoj obali.

– Seme, nas dvojica ćemo poći da osmotrimo situaciju.

– A mi? – upitala je Dori uplašeno. – Šta će biti sa nama, Džonatane?

– Vi ostanite sakrivene u ovom kedrovom šumarku. U redu?

Obe devojke su samo klimnule glavama i pogledima ispratile dvojicu konjanika koji su zagazili vodu i bez oklevanja pregazila reku. Holidej je pošao napred ka liniji drveća, usporivši Miga što je više mogao. Grane borova spuštale su se nisko i bile gusto isprepletene stvarajući neku vrstu zida. Malo kasnije, Dok je ugledao tračak svetlosti između drveća i njih dvojica kao po komandi zaustaviše konje.

Dogovarajući se samo pogledima, oprezno su sjahali i krenuli u pravcu iz kojeg je dopirao miris dima. Začuli su glasove prigušene vetrom i postali još oprezniji. Napredovali su polako i gotovo nečujno; konačno su zastali i razdvojili grane i pred sobom ugledali širok i prilično dugačak proplanak na kome se nalazio indijanski logor.

Pažljivo su osmatrali kretanje Pajuta ukrašenih ratničkim bojama. Naime, na proplanku se nalazila na brzinu izgrađena koliba pored koje je gorela velika vatra, a oko nje su sedeli Pajuti. Zbog vetra i zime gotovo svi su imali ćebad preko leđa i mirno razgovarali ili pušili. Na suprotnom kraju čistine, u koralu od sklepanih borovih grana, nalazila se grupa njihovih konja. Samo nekoliko Pajuta je stajalo i nešto raspravljalo živo gestikulirajući.

– Ova grupa je daleko od svojih lovišta – šapnuo je Sem.

– Ali, pogledaj malo bolje, prijatelju. Ovo nikako ne mogu biti lovci.

– U pravu si – složio se Krejzi posmatrajući lica Indijanaca ukrašena živim bojama. – Nisu ovde ni radi po-

dizanja sela, jer bi, u tom slučaju, sa njima bile žene i deca.

– Hm... nalaze se blizu Lentelovog logora – promrmlja Dok. – To sigurno nije slučajnost.

– Koliko misliš da ih ima?

– Dvadeset, možda dvadeset i pet..

Pošto je Semu dao znak rukom, počeli su da se vraćaju nazad. Stigavši do konja ćutke su ih uzjahali i krenuli. Dok nije bio siguran, ali prepostavljao je da su se Indijanci uputili prema Lentelovom logoru. Ako je tako, zaključio je mrzovoljno, onda su verovatno pošli da preuzmu puke. Na tu pomisao se namrštio i sa strahom upitao šta će se dogoditi ukoliko se Pajuti naoružaju. Odgovor nije bilo teško pogoditi.

U celoj oblasti bi verovatno došlo do krvoprolića i nijedan beli čovek više ne bi bio bezbedan.

Dojahali su do mesta gde su ih Sara i Dori nestrpljivo iščekivale.

– Naišli smo na grupu Pajuta ratnika – kazao im je Dok kratko.

– Jako nam je važno da što pre nađemo Lentelov logor.

Odjednom se začu Semov zabrinut glas:

– Holideje!

Dok se okrete u sedlu i odmah shvati zbog čega je Sem tako zvučao.

Dva Indijanca na ponijima pojavila su se iza jedne gomile stena i jašući kroz sneg, pošla u pravcu kedrovog šumarka.

– Dvojica Pajuta – kratko reče Dok.

– Izvidnici – dodade Krejzi.

– Mislite li da znaju da smo ovde?

– uplašeno upita Dori.

– Još ne – odvrati Holidej posmatrajući ih.

– Ali, uskoro će saznati: kada priđu malo bliže, videće naše tragove.

Pogledali su prema Indijancima koji su se već spuštali niz snegom pokrivenu padinu. Jahali su lagano, pošto je jedan konj hramao.

Obojica su bila nagnuta napred, nepomičnih lica i bez pokreta.

Semova ruka krete ka revolveru.

– Ne – opomenu ga Dok.

– Jedan jedini hitac doveo bi ovamo celu ratničku družinu.

Melez klimnu glavom i dobaci:

– Misliš na noževe?

– Moramo tako – šapnu Holidej vadeći lovački nož iz korica.

– Sada su se sasvim približili tragovima – prošaputa Sem odmeravajući težinu dugačkog noža u ruci.

Odmah zatim videli su kako je prvi Indijanac zastao zureći u trag isprevratanog snega koji je presecao padinu, a zatim pod određenim uglom skretao do šumarka. Onaj drugi je priterao bliže svog konja i sumnjičavo pogledao ka liniji kedrovih stabala iza kojih se sakrivalo četvoro ljudi.

Dok je njegov saputnik ostao nepomičan, ovaj drugi je poterao napred svoga konja tako da se sasvim približio, odnosno, došao na razdaljinu na kojoj može da dejstvuje vešt bacač nožem. Bio je mršav i koščat i žmirkajući pažljivo osmotrio šumarak. Konačno se okrenuo i dozvao svog mnogo mlađeg saplemenika koji je poslušno krenuo prema njemu.

– Sada? – zapitao je Sem.

– Ne, čekaj – odvrati Dok.

– Kada dođe trenutak, ja ću gađati mršavog, a ti preuzmi onog drugog.

Mlađi ratnik imao je ožiljak preko levog obraza i lepo se videlo kako je koža oko njega još uvek tamna i naduvena. Zastao je pored starijeg i obojica su izmenili nekoliko reči.

– Sada! – komandova Holidej kratko.

Zamahnuvši noževima njih dvojica hitro isteraše konje na čistinu. Jedan trenutak Indijanci su stajali i zaprepasćeno zurili u njih. No, to je trajalo veoma kratko. Brzo su se prenuli i hitro se latili koplja.

Dva noža su blesnula na suncu leteći ka cilju. Holidejev nož zario se u prsa starijeg ratnika, samo nešto malo iznad srca. Što se Semovog budeža tiče, on je pogodio mladog ratnika u levu ruku. Urliknuvši od bola, Pajut je zamahnuo desnom rukom, iščupao nož i dao se u bekstvo.

Ne čekajući ni trena, Dok hitro pojuri za njim. Ali, Pajut je bio brz i pre njega je stigao do reke. Ne zaustavljajući se, već je bio na sredini kada je Holidej stigao na obalu; glasno je zapovedio Migu da skoči u reku i životinja ga bez pogovora poslušala. Grabeći velikim koracima stigao je Indijanca koje se okrenuo otkrivajući lice izobličeno od mržnje. Ugledavši ga tako blizu, Pajut zamahnu nožem koji mu je još uvek bio u ruci. Ali, Dok nije čekao bez pokreta; videvši šta mu se sprema, hitro se izmakao, izbegao oštricu, a onda se bacio na Indijanca.

Zaćuo se snašan pljusak jer su obojica sa konja pali u vodu; Holidej se prvi digao i u borbenom stavu sače-

kao Pajuta koji je još uvek čvrsto stiskao nož u desnici. Ponovo se izvio i zgrabio ratnika za ruku. Obojica su se još jednom prevrnula i došlo je do borbe za nož u ledenoj vodi.

Čvrsto kao čeličnim kleštima, Dok je stisnuo Indijančevu ruku. Kriknuvši, ovaj je bacio nož i izvio se, ali je prosto „naleteo“ na snažnu Dokovu pesnicu. Uz snašan urlik, mladi ratnik je pokušao da mu uzvрати, ali Holidej ga je svom snagom pogodio u grudi. Kada se savio, hitro ga je privukao k sebi i svom snagom ga tresnuo u vrh brade. Pajut je klonuo, a zatim je njegovo omlitavelo telo pljusnulo u vodu da bi ga koji trenutak kasnije već ponela rečna matica.

Dok se lagano podigao i izašao iz ledene vode; uzeo je vođice Indijančevog konja i krenuo prema Semu. Ugledavši ga, melez je odahnuo i odmah zatim podigao ubijenog Indijanca, doneo ga do obale i bacio telo što je dalje mogao.

– Voda će ih odneti daleko – kazao je kratko.

– U pravu si, Seme. Naravno, moramo da rizikujemo, jer se može desiti da ima još izvidnika u okolini. No, oni neće naći ništa osim tragova borbe, ali ne mari.

Sem ga iznenađeno odmeri.

– Kako misliš da se izvučemo odavde, a da ne ostavimo trag?

– Jahaćemo kroz vodu jedan sat – predloži Dok. – Hmm... trebaće mnogo više od izviđačke veštine da bi se otkrio trag u vodi. A ako noćas bude padao sneg.. svi tragovi će nestati.

– To bi možda bilo najbolje. A sada bi trebalo da pozovemo devojke, jer

nemamo vremena za čekanje – složi se Krejzi.

Uskoro je Holidej poveo grupu niz potok; išli su lagano i oprezno, u koloni po jedan. Sunce je bilo na zalasku, a hladan vetar ledio je Dokovo mokro odelo. No, prošao je pun čas pre nego što je izašao iz korita i uputio se ka izlasku iz doline. Sa dolaskom večeri stigli su oblaci koji su nagoveštavali padavine. I baš kada su našli pogodno mesto da se ulogore, počeo je da pada sneg. Ponovo su, kao i prethodne večeri, zapalili malu vatru, tek toliku da pripreme neko jelo i osuše mokro odelo. Sneg je počeo jače da pada i Dok je znao da su sada mnogo bezbedniji. Naime, bilo je malo verovatno da su Indijanci pratili njihov trag; čak i da jesu, nisu mogli da idu dalje kroz ovu zaslepljujuću vejavicu.

Holidej je obukao suvu košulju i Semovu jaknu i prvi preuzeo stražu. Ostali su sedeli oko vatre i odmarali se od napornog puta, pokušavajući da se ugrelu. S druge strane, Dokove misli bile su usmerene na sutrašnji dan.

Sutra će se sve završiti, pomislio je. Moraće da se pogleda oči u oči sa Lentelom i pokuša da uništi tog sviropog ubicu za kojim je tragao još od Kejtine smrti.

Uzdahnuo je i čvršće stegao dršku revolvera.

Nadao se da će sutra imati sreće.

Posle kratkog doručka, ugasili su vatru i veoma brzo „digli“ logor. Vreme je bilo hladno, a jutro nekako maglovito i sivo. U toku noći oblaci su

se razili, ali je ceo predeo pokrivač debeli beli pokrivač.

Uskoro su bili na putu i jahali uz padinu ka jednom, drvećem obraslom prolazu usećenom u stenovitu liticu. Kako su napredovali, prolaz se postepeno širio i izveo ih na veliki, snegom pokriven plato; čim su se pojavili i narušili tišinu, nekoliko velikih jelena brzo je šmugnulo u šumu.

Lagano su prešli preko platoa i nastavili niz stepenastu padinu koja se pružala između kupastih stena „ukrašenih“ snegom.

Tako su stigli do zaleđenog potoka koji je vijugao kao zmija.

– To je ta dolina – kazala je Sara mirno.

Dok je zategao vodice konja i dao znak ostalima da stanu.

– Jesi li sigurna?

– Tri doline, a onda jedna planina... – prisećala se devojka.

– Logor se nalazi skroz na njenom kraju... na severu.

– U redu. Onda bi ti i Dori trebalo da ostanete ovde – dodade on mirno.

Sada se i Dori umeša u razgovor.

– Ali, šta vas dvojica možete učiniti? Pa sami ste rekli da Lentel ima opasnu bandu!?

– Sem i ja smo već razgovarali o tome – objasnio je Dok. – Otići ćemo, pre svega, da osmotrimo logor i vidimo kako stvari stoje.

– To je strašno opasno, Džonatane – dodala je Dori zabrinuto. – Obojica možete izgubiti glave!

Krejzi Sem se nasmeši pokušavajući da odagna njen strah.

– Ovakvi kao mi ne umiru lako – dobacio je nonšalantno prisećaju-

ći se svih opasnih situacija koje je u životu prošao. – U ovakvim stvarima se nikada ne zna... Možda karte padnu baš onako kako mi želimo.

Holidej podiže glavu i pogleda prema severu. Udaljeno hladno sunce obasjavalo je snežnu dolinu koja se, kako se činilo, spuštala i na kraju stvarala drugu, još dublju dolju obraslu gustom borovom i kedrovom šumom. Iznad drveća penjale su se glatke okomite litice koje su se dalje produžavale u vijugavi, „izreckani“ planinski lanac.

– Dajte nam vremena do zalaska sunca – reče Dok devojkama. – Ako se do tada ne vratimo, nemojte nas čekati. Jašite u pravcu istoka dok ne stignete do reke Veliki Medved, a onda krenite nizvodno. Posle dva do tri dana jahanja stići ćete do naselja na reci.

– Hoćeš da kažeš da treba da vas ostavimo? – zapitala je Sara.

– Tačno tako – potvrdi on odsečno. – I ponoviću to; dakle, ako se ne vratimo do zalaska sunca, to znači da smo u velikoj nevolji. Ako se to desi, vi ne treba i ne smete da se mešate, već da odjašete odavde. Znači, razumele ste? – dodao je, izvadio iz bisaga rezervni kolt i pružio ga Dori. – Evo, ako vam bude trebalo, mada se nadam da nećete morati da ga upotrebite.

Ona stisnu usne.

– Ako budem morala, upotrebiću ga – reče hrabro. – I to mi neće biti prvi put, Džonatane.

Dok izvadi nekoliko rezervnih metaka i stavi joj u drugu ruku.

– Onda smo se dogovorili. Ovde ostajete samo do zalaska sunca!

Rekavši to, čvrsto je stisnuo vodice konja, spreman da krene.

– Čekaj! – povikala je Dori glasno.

Dok se okrete i iznenađeno je odmeri. Ali, pre nego što je uspeo da se snađe, ona priđe, čvrsto ga zagrlila i spusti svoje usne na njegove.

– Vрати se živi i zdrav, Džonatane Holideju!

Posmatrajući ih, Sara pocrvene i uputi Semu nežan pogled.

– I vi pazite na sebe, mister Krejzi.

Oni dodirnuše rukama obod šešira i ćutke se udaljiše.

Išli su prvo kroz potok, a onda preko snegom pokrivenim ravnicama koja ih je delila od tamne i guste šume. Uskoro su se izgubili među drvećem i posle nekog vremena izbili na mesto gde se dolina, blago padajući, širila u pravi bazen. Sneg je tamo bio nešto dublji i u jednom trenutku Semov konj je propao u meku belinu. Srećom, brzo se iskobeljao pa su produžili dalje našavši se uskoro na ivici dolje i tu oprezno zastali. Odmah zatim, Holidej je u daljini ugledao spiralu sivkastog dima koja se, tanka i lelujava, lagano dizala ka nebu. Kada su se zagledali, shvatili su da se dim dizao sa jednog blagog proplanka koji se nalazio negde u sredini predelela pokrivenog šumom.

Malo su osmotrili okolinu i ubrzo našli uzan put sa tragovima konjskih kopita u snegu. Trag, još dosta svež, poticao je od potkovanih konja i bio je prvi trag belaca na koji su naišli od kako su napustili Ostenhamovu stanicu na Srebrnoj reci. Pretposta-

vili su da ga je ostavio neko od Lentelovih ljudi i zaključili da se nalaze vrlo blizu banditskog logora. Izvesno vreme nepomično su sedeli u sedlu prateći pogledom tragove kroz šumu borova. Onda je Holidej pritiskom kolena poterao Miga u lagani hod.

Iz šume su izbili na snegom pokriven otvoren proplanak. Tu ih je zahvatio nalet hladnog vetra čiji se zviždući šum jasno čuo u krošnjama visokih borova. Lagano se krećući, stigli su na drugu stranu proplanka i tamo našli još jedan trag u snegu. I ovoga puta moglo se videti da su otisci vrlo, vrlo sveži. Holidej je pošao dalje sledeći sjedinjeni trag između drveća i konačno izbio na jednu malu čistinu preko koje je tekao skoro zavejan potok. Jašući sada sasvim, sasvim lagano, dvojica jahača su jasno mogli da vide stub dima koji se dizao iznad vrhova drveća na razdaljini manjoj od jednog kilometra. Konjanici su presekli proplanak i već su se primicali početku sledećeg šumarka kada je oštar glas presekao tišinu.

– Stanite! Ruke u vis! Odmah, bez oklevanja ili ćemo obojicu poslati u pakao!

Konjanici nisu imali kud; zaustavili su konje i lagano digli ruke.

Holidej okrete glavu; odmah iza njega, na rastojanju od nekoliko metara, odnosno na ivici čistine, stajala su dva bradata lovca sa puškama u rukama. Cevi njihovih pušaka bile su uperene na nepoznate došljake, dok su prsti bili „spremni“ na okidačima. Ni jednog od njih Dok nije ranije video: jedan je bio visok i koščat, riđe

brade, dok je drugi imao okruglo punačko lice i sitne svinjske oči.

Holidej pogleda u Sema: sudbina im je donela neočekivan obrt, ali uz dosta mudrosti i sreće mogli su „okrenuti“ događaje u svoju korist.

– Zdravo – rekao je pribrano.

– Vi ste sigurno sa Lentelom?

Riđobradi ga odmeri namrštivši se. Prst mu je igrao na okidaču i samo malo jači pritisak poslao bi smrtonosan metak tačno u Dokove grudi.

– Ko smo, to se vas ne tiče – odvratio je. – Uostalom, mi smo ovde da postavljamo pitanja, a vaše je da odgovarate – dodao je i prišao korak bliže. – Šta vas dvojica ovde radite? Luk i ja vas posmatramo više od pola časa...

– Šta ovde radimo? Dodavola, mislio sam da to treba da bude jasno svakom posmatraču! Pa došli smo da se pridružimo Lentelu – dobacio je Dok prvo što mu je palo na pamet, svestan da je zaigrao na rizičnu kartu.

– A sada prestani da se ponašaš kao neki opasni revolveraš, već spusti pušku i odvedi nas u logor!

Riđobradi uzdrhta od napora da savlada plimu ljutnje. Nije očekivao da mu neko ovako odgovora, odnosno da ga izgrdi.

– Odvešću vas u logor, to je sigurno – promrmljao je. – A što se tiče puške, spustiću je tek kada mi Lentel to kaže. A sada napred!

Mirno i lagano, inače ste gotovi!

Sem i Dok izmenjaše kratke poglede.

Znali su da im u narednim satima pored velike hrabrosti i veštine treba i dosta, dosta sreće.

*

Logor bandita gnezdio se na jednom proplanku sa tri strane okružen gustim drvećem, a sa četvrte, severne, zatvorenom i glatkom stenovitom liticom. Jašući lagano sa dvojicom bandita iza sebe, Holidej je izbrojao četiri brvnare; prva od njih je bila u samom podnožju kamene litice, dok su se ostale nalazile jedna pored druge, u blizini korala napravljenog od jakih borovih grana.

U sredini čistine, na ognjištu ograđenom pocrnelim kamenjem, gorela je velika vatra; šćućuren na drvenom sanduku, sedeo je mršav čovek odeven u krzneni kaput i grejao ruke na plamenu. Kada su se konjanici pojavili između drveća on ustade i nešto viknu; odmah zatim ostali banditi izađoše iz svojih koliba.

Kada su se sasvim približili, čekala su ih već četvorica. Zarasli u kosu i bradu, stajali su pored vatre i radoznalo ih posmatrali. Iako su bili neuredni i čupavi, Dok je na osnovu slike sa poternica prepoznao dvojicu od kojih je prvi bio Lentel lično; stajao je ispred ostalih, krupan ali nesrazmerno građen, možda malo krupniji nego na poternicama. Neuredna kosa bila mu je prošarana belim pramenovima, a brada sasvim seda. Lice Dusa Meninga još uvek je imalo dečaćki izgled, ali kosa mu je bila veoma retka, tako da je na temenu provirivala čela. Preko čela je imao dugačak i kriv ožiljak od posekotine. Obojicu je

bez problema poznao po poternicama koje je video u Redvudu.

Treći je bio mršav sredovečan čovek obučen u krzneni kaput koji je u levoj ruci držao šestometak, dok je umesto desne šake imao metalnu, nalik na kandžu. Još jedan nepoznati stajao je sasvim pored Lentela, ali Holidej zaključi da ga nikada još nije video.

Jašući uporedo sa Semom, on zaustavi Miga nekoliko koraka ispred vođe bande i sjaha.

– Ti si verovatno Lentel? – rekao je. – Tražim te već dosta dugo.

Ovaj malo nakrivi glavu i žmireći ga odmeri. Iskoristivši trenutak ćutanja, riđobradi brzo dobaci.

– Luk i ja smo ih videli da jašu u ovom pravcu. Taj u jakni ispričao nam je neku glupu izmišljotinu kako su, bajagi, došli da nam se pridruže.

Lentel se prodorno zagleda u Doka kao da želi da pročita tok njegovih misli.

– Ko si ti? – upitao je.

Dok je znao da mora nastaviti u istom tonu; igrati na rizičnu kartu.

– Ja sam Dok Holidej i kao što rekoh, već dugo te tražim.

Izraz banditovog lica nije se ni najmanje promenio. Samo je žmirnuo očima, ali to nije moglo prevariti Holideja; bio je to treptaj opasne zveri.

– Da bi nam se pridružio? – ponovi Lentel još jednom.

– Tačno.

– Da, da, čuo sam već to, Holideje. Naime, do ušiju mi je došla vest da neko šparta ovom pokrajinom samo da bi me pronašao. Ali nisam znao da

si to ti. U stvari, čuo sam da me taj neko traži iz drugih razloga.

Dok začu zvuk zapinjanja obarača iza leđa; čovek sa čeličnom šakom zlobno se cerio, a Dus Mening se takođe mašio revolvera. U tom trenutku na njih dvojicu je bilo upereno toliko cevi da su mogli biti izrešetani za svega nekoliko sekundi.

– A šta si čuo, zbog čega te tražim? – upita Holidej trudeći se da mu glas zvuči ravnodušno.

Preko Lentelovog lica prelete senka.

– Iz onoga što sam čuo, reklo bi se da hoćeš da me ubiješ, Holideje. Samo ne znam zašto. Ne sećam se da smo se nekada sukobili.

Dok u sebi odahnu. Sva sreća, Lentel se nije sećao Kejt, niti događaja od pre sedam godina. Sudbina mu je ovoga puta bila naklonjena, pa je pohitao da iskoristi „povoljnu struju“. – To samo pokazuje da ne treba verovati u sve što se čuje – kazao je mirno. Čuo je kako Dus Mening zateže obarač i video da se Sem preznojava u sedlu. Znao je da dolazi odlučujući trenutak, pa se nasmešio i dodao: – A koja je budala mogla reći takvu glupost?

Lentel ponovo zažmiri.

– Niko mi nije rekao ništa određeno, ali ima u tim glasinama nešto što se uklapa, Holideje. Naime, čuo sam dosta o tebi i znam da si nekada jahao sa onim gadom Vajatom Erpom.

– To je bilo davno, veoma davno – odvratila Dok prezrivo. – O.K. koral je daleka prošlost i od tada je mnogo vode proteklo Srebrnom rekom... Za to vreme doživio sam štošta, a kada

čovek štošta doživi, on počne drugačije i da razmišlja. Zar ne misliš da je to tačno?

Lentel zamišljeno klimnu glavom kao da se slaže.

– A kako ste nas našli? – upitao je sumnjičavo.

– Čistom srećom – odvratila Dok glasno tako da ga svi čuju. – Pre nekog vremena sreo sam u Red Roku nekog trapera koji mi je izgred napomenuo da vas je video kako jašete u ovom pravcu. I pre sam mislio da bi vam skrovište moglo biti u ovim predelima, ali sam posle njegove priče bio siguran. Tako smo Sem i ja odlučili da prošpartamao malo ovim brdima i eto... Kada smo već pomišljali da se vratimo, ugledali smo dim logorske vatre. Onda su nas prepala ova dvojica i tako... to je cela priča.

Lentel je neko vreme ćutke razmišljao, a onda žmirkajući odmerio Sema.

– A šta je sa ovim? Kako se on uklapa u celu priču?

– On mi je ortak i jašemo zajedno već duže vreme.

Vođa bandita se namršti.

– U redu, ali ja baš ne mirišem meleze.

– Ja ne samo da ih ne mirišem, ja ih ne volim – dobaci Dus Mening, okrećući revolver prema Semu. – Mrzim ih i ništa im ne verujem.

– Ostavimo se praznih razgovora – kaza Dok oštro. – Sem i ja smo prešli veliki put kako bi vas našli. Dakle, primaš li nas u družinu, Lentele?

Ovaj uze i pripali cigaretu, nikako ne skidajući pogled sa Doka.

– Hmmm... moraš da znaš da ovo nije samo obična grupa, Holideje – procedio je. – Mi nismo sitna riba koja moli boga da joj u krilo padne neki bedan groš. Ovde se radi drugačije, da znaš. Mi idemo samo na veliki plen.

Holidej se tobože zadovoljno osmehnu.

– To je i razlog što smo ovde – prihvatio je. – Sem je do sada imao neke sitnije poduhvate: opljačkao je jednu trgovačku stanicu dole na jugu i poštanska kola istočno od doline Medveđa reka. Sitan ulov... Što se tiče mene, uglavnom sam se držao karata, ali mi je i to dosadilo. Čovek stalno mora da bude na oprezu, jer su ljudi sve sumnjičaviji. To znači da neprestano treba izmišljati nove trikove kako bi se preživelo. Ah, posle određenog vremena sve postane nepodnošljivo! Očigledno da su pitanju godine – dodao je razočarano.

Pošto su svi ćutali i pažljivo ga slušali, on odluči da iskoristi situaciju.

– U stvari, uvek sam želeo da uhvatim nešto krupno i shvatio sam da to mogu samo u ozbiljnoj, dobro pripremljenoj grupi. Do tog zaključka došao je i Sem – završio je Holidej uspevši nekako da se osmehne.

– A koja grupa bi za tako nešto bila bolja od tvoje, Lentele?

Očigledno da su se banditu dopale Dokove reči i on odvrati:

– Mi radimo zaista krupne poduhvate kao što je, na primer, zarada koju izvlačimo od crvenokožaca. Radimo sa Pajutima, Holideje.

Dok je uspeo da odglumi čuđenje.

– Prodaja oružja? – upita kratko.

– Da – priznao je Lentel posmatrajući pažljivo svog sagovornika.

No, Holidej nije ni trepnuo, pa Lentel dodade:

– Prodajemo puške Crnom Jastrebu.

Dok se okrete i zadovoljno dobaci Krejziju.

– Izgleda da smo našli prave ljude, Seme.

– I ja mislim da je tako – složio se melez.

– Hej, to ne znači da ste već primljeni! – upozorio ih je jedan od onih koji su ih uhvatili i doveli u logor.

– Lentel još nije rekao svoju poslednju reč!

– Ali će reći – dodade Holidej pun samopouzdanja.

– Hmmm... ovaj je nešto previše siguran... – začu Dok glas nezadovoljstva iza sebe.

– A zašto ne bih bio? – odvrati on sa poluosmehom, ne obazirući se na uperene cevi koje su ga okruživale.

– Ja bar imam šta da ponudim vašoj družini. Znam da ste dosta toga čuli o meni kao i vaš vođa. Ono što je jedino tačno to je da sam odličan sa revolverom.

– To sam čuo – priznade vođe bande bez oklevanja.

– Voleo bih da dokažem kako to nije lagarija kao što su lagarije ostale stvari koje kruže o meni – rekao je Holidej u želji da pređe na praktična pitanja i nekako prebrodi ovu nepoverljivost bandita.

– Verujem da si dobar i ne treba da se dokazuješ – dobacio je Lentel.

– Znam iz priča... Nego, šta on ima da nam ponudi?

– On ide uz mene – izjavio je Dok. Lentel odbi dim i uzdahnu.

– Šta ti kažeš, Ebene? Tvoju reč do sada nisam čuo.

Četvrti ćutljivi čovek gotovo je neprestano gledao u Holideja.. Nije imao više od trideest godina i nosio je opasač nisko pripasan na bedru tako da je po svoj prilici bio revolveraš. Dok se u jednom trenutku zapitao neće li mu se mladić suprotstaviti zato jer bi mu mogao biti konkurencija, što mu sada baš ne bi godilo. Druga nepoznanica bila je ta da li ga je ovaj čovek već negde upoznao ili ga pak posmatrao u nekoj borbi...

Ali kada se bolje zagledao, u mladićevim očima nije pročitao opasnost.

– Rekao bih da to što je kazao Holidej stoji – izusti Eben posle kraćeg razmišljanja. – Mislim da je u redu.

– Spajdere? – obrati se Lentel riđobradom.

– Ako njih dvojicu uključimo, to će obavezno značiti manji dobitak za sve nas – promumlao je Spajder.

– Ja im ne verujem – dobacio je Dus Mening kratko. – Sto mu gromova, jednostavno su došli ovamo i hoće da dele sa nama na jednake delove.

– Ali jedan od njih je Dok Holidej – dobacio je Eben.

– I to je jedini razlog što već nisu mrtvi – dopunio ga je Lentel otresajući pepeo. – Dakle, uključen si, Holideje. Uključen si u podelu plena.

– A šta je sa melezom? – dobacio je Dus. – Rekao sam ti već da ih ne volim.

Zatim se vođa bandita okreta prema Semu i zlobno se isceri.

– Pre nego što i tebe uključim, moraćeš da se dokažeš.

– Kako? – zapitao je Sem.

– Borićeš se sa jednim od nas – odvratio je.

– Ali bez revolvera i noža. Zato sjajši.

Sem sjaha, a banditi se razmakoshe i napraviše veliki krug. Pritom su svi vratili revolvere u futrole i Dok jedva čujno odahnu. Ali, sada je sledila druga briga. Ko će se boriti sa Semom?

I on se to isto pitao stojeći i posmatrajući ih. Ništa ne govoreći, Mening mu priđe i pokretom ruke zatraži da mu preda i opasač i nož. Učinio je to bez protivljenja i čekao.

Onda je Lentel pozvao nekog Džona i čovek sa metalnom šakom stupio je u krug i desnom rukom počeo da otkopčava opasač.

– Upoznaj se sa Džonom Vinčestrom, melezu...

– Zovem se Sem Krejzi.

– Dobro, Seme...ovaj momak je kod nas poznatiji pod imenom Kandža. Momak je davno imao tešku nesreću tako da mu je lekar amputirao šaku i mesto nje stavio metalnu.

Banditi okolo zagrajaše, a Vinčester podiže metalnu šaku koja je imala tri prsta i nekako zlokobno svetlucala pri plamenu vatre.

– Znaš li ko mu je smrskao prste?

– zacereka se Lentel. – Jedan melez!

Pošto se i Kandža oslobodio oružja, banditi počеше da ga bodre. Bez ikakve najave, gledajući ga očima punim mržnje, odmah je skočio na Sema. Vitak i spretan, melez skoči u stranu i isturi nogu, pa se Kandža sapleo i

pao na tlo. Sem ga je zgrabio za okovratnik i podigao, a on je mahnuo čeličnom šakom i promašio ga za svega nekoliko milimetara. Kejzi Sem je to iskoristio i svom snagom naleteo na svog protivnika koji je posrnuo unazad i grunuo u Dusa Meninga. Ovaj ga je odgurnuo od sebe, pa je jurnuo nazad na Sema koji je bio lakši i okretniji, te se ponovo uzvio i skočio u stranu. Grmalj se okrenuo i pritom se okliznuo, pa ga je Semovo koleno pogodilo u pleksus; snažno urliknuvši, previo se u pojasu što je melez iskoristio i dva puta ga tresnuo pesnicom u potiljak.

U međuvremenu se klicanje utišalo pošto su banditi shvatili da je Krejzi Sem veštiji borac od njihovog druga. Tišina se spustila na logor i svi su bili u nekom iščekivanju.

Onda je Kandža ustao i lagano se njišući, opipao rukom vilicu. Sem je nekako zastao i taj trenutak neopreznosti iskoristio je njegov protivnik da bi ponovo snažno jurnuo; Kejzi je pokušao da ga uhvati za podlakticu, ali ga je bandit levom rukom pogodio u lice. Uzdrman, Sem je ustuknuo, ali je Kandža skočio za njim, zamahnuo rukom i ogrebao ga ispod oka.

Krejzi je bolno kriknuo, krv je potekla i Holidejeva ruka mahinalno je krenula ka dršci kolta

– Ne! – upozorio ga je Eben.

– To je njihova borba!

Za to vreme, Sem je došao k sebi: brzo i energično je dohvatio metalnu šaku i odgurnuo je uz očajnički napor, uspevši tako da se oslobodi. Stiskajući zube od bola, brzo se sagnuo i zario obe pesnice u banditov

stomak. Kandža je zastao i previo se u pojasu, a Sem je zamahnuo i snažno ga udario po vratu.

Sada je Krejzi imao inicijativu; krvavog lica zgrabio je bandita za kosu i povukao ga prema vatri. Ovaj je histerično kriknuo i...

– Stani! – povikao je Lentel i iskoracio napred.

– Mislim da si se dokazao, melezu.

– Zovem se Sem – odvratio je Krejzi gurnuvši banditovo lice u sneg.

Lentel se okrete prema Doku.

– Mislim da bi vas dvojica mogli nešto da popijete. Hajde, idemo do moje kolibe. Pođi i ti sa nama, Ebene.

– A šta ćemo sa Semovim licem? – zapita Holidej.

On se okrete prema Meningu.

– Duse, pošalji Luru i kaži joj da donese tople vode i zavoj.

A ti se postaraj za Kandžu.

Dva drugara pođoše sa vođom bandita. Čim su ušli unutra, Lentel je prišao ormariću i uzeo jednu bocu. Za to vreme Dok je mirno stajao i razgledao unutrašnjost kolibe; odmah je primetio da je u poređenju sa kolibama naseljenika ova bila luksuzno nameštena. Naime, drveni pod je bio prekriven tepihom, a pored prozora se nalazio veliki krevet prekriven čistom i ispeglanom posteljinom.

Lentel pokaza rukom na stolice.

– Raskomotite se – rekao je prilazeći stolu sa čašom i flašama. – Hm, vidite ovaj krevet? To je iz jednog karavana... poklon mog prijatelja, Crnog Jastreba. I Laura je iz istog karavana – dodao je sa smeškom pokazujući na mladu ženu koja je upravo ulazila.

– Da li je i ona poklon? – zapitao je Dok.

– Ne, ona je deo cene za puške i moja prijateljica. Kuva i sprema i odmah nam je mnogo bolje. Naravno, kao moja cura ima poštovanje ostalih. U početku se bunila, ali... Pa, ne mogu da lažem... Shvatila je neke stvari i ispala dosta pametna.

– Da, a ne kao ona mlada koja je samo plakala – dobaci Eben.

– Sara? – dobaci vođa bandita.
– Ah, za nju smo dobili dobre pare tako da ne žalim...

Holidej se jedva uzdržavao da ne ustane i ne saspe mu zube u grlo. Ali, znao je da mora da bude pametan i strpljiv, pa je posegnuo za viskijem kako bi se donekle umirio. Ispod oka je pogledao u Sema i po pogledu njegovih tamnih očiju shvatio da i njegov prijatelj misli isto.

Sada se tamnokosa lepuškasta Laura približila i hitrim pogledom osmotrila pridošlice.

– Ja ću ti očistiti lice – kazala je Semu pošto je klimnula glavom u znak pozdrava.

– Laura, ovo su novi ljudi – kazao je Lentel. – Zovu se Dok Holidej i Krejzi Sem. Previšeš Sema, jer je povređen u dvoboju sa Kandžom.

– Vi ste, znači, novoprimitljeni – kazala je mlada žena i Holideju nije promakao podrugljiv prizvuk u njenom glasu. – Pa, dobro došli!

– Hvala – odvrati Dok, ali se ona već okrenula.

Lentel je odmerio Sema s divljenjem.

– Hm... moram priznati da si se vraški dobro borio – dobacio je uz

osmeh. – Mogu ti reći da si prvi hrabar i vešt melez koga sam sreo. Zato.. pa evo, načiniću izuzetak i dozvoliću ti da se noćas zabaviš sa Laurom.

– Au... – zaustio je Sem, ali je začu-
tao videvši Holidejev mig.

– Pa to je sjajno!

Laura je bez reči nastavila da mu čisti ranu. Činilo se kao da to o čemu su govorili nema nikakve veze sa njom; ili je to bio njen način da preživi i savlada ovo strašno zarobljeništvo normalnog duha. No, Holidej je u trenutku video kako je u njenim očima sevnula mržnja i znao da se još uvek nije predala.

Lentel nasu još jedno piće i reče:

– Ebene, mogao bi Holideju pokazati kolibu kao i mesto gde će ostaviti konja – dobacio je. – I još nešto... – dodao je posmatrajući Doka.

– Samo reci, Lentele.

– Hoću da ti kažem najvažnije pravilo koje vlada u našoj družini i koga svi moraju da se pridržavaju.

– Slušam.

– Nikada me nemoj prevariti, Holideje. Svako ko to pokuša, mrtav je čovek.

– Imaću to na umu – prihvati Dok ozbiljno.

Holidej i Eben izađoše.

Udahnuvši hladan vazduh i ugleđavši mrlje Semove krvi na snegu, Dok sa gorčinom pomisli sa kakvim zverima ima posla. Bili su u opasnoj situaciji, ali tok događaja nije mogao da se vrati unazad. Sada je trebalo razmišljati kako uništiti te ubice i zločince.

Eben je koračao pored njega pokušavajući da zapođene razgovor.

– Videćeš da ti ovde neće biti loše – reče mu bandit. – Novca ima, a mislim da je to za svakog najvažnije. Zato pretpostavljam da ćeš se uklopiti.

– U kojoj kolibi se nalaze puške? – upita on radoznalo.

Eben ga začuđeno odmeri.

– Zašto te to interesuje?

– Pa... zato što mi se strašno dopala ideja da prodajete puške crvenokošcima i tako odlično zaradite – slaga on ne trepnuvši.

Eben se važno osmehnu.

– Puške su u srednjoj kolibi, odmah do one u kojoj ćeš spavati – odgovorio je zavijajući cigru. – Kolibu ćeš deliti sa mnom, Kandžom i Spajderom. Tvoj ortak će biti sa Lukom, Indigom i Dusom. Hajde, pokazaću ti sve što treba!

Čim je Eben otvorio vrata, Holidej oseti zadah ustajalosti. Naravno, u kolibi je vladao nered, a nameštaj nije bio ni nalik na onaj kod Lentela.

– Neko ga je već koristio? – upita Dok zastavši pored praznog ležaja.

– Da – potvrdi Eben kratko.

– Taj više nije ovde?

– Ne, nije – odvrati bandit cereći se.

– Kid Durang je sada u paklu – dodao je i glasno uzdahnuo. – Još pre tri godine pokušao je da prevari Lentela i ovaj ga je napunio olovom. Zato vodi računa šta radiš, mister.

Dok prezrivo otpuhnu dim.

– Meni nisu potrebna nikakva upozorenja – rekao je stojeći pored prozora odakle je imao dobar pogled na ceo logor. Sada je znao šta mu valja činiti. No, to se mora dogoditi već noćas, zaključio je. Nije bilo vremena

za čekanje, jer je znao da su Indijanci blizu. – Nikada nisam izneverio društvo – dodao je nonšalantno, uspevaajući da se osmehne.

– Hvala ti na svemu – dobacio je i krenuo napolje. – Sada ću se pobrinuti za svog konja.

Vrata za njim su se zatvorila i Eben je ostao sam.

*

Laura je zagrejala supu od zeca i sada stajala pored poveće šerpe; mirno, u redu po jedan, banditi su joj prilazili čekajući da dobiju porciju jela koje je zaista privlačno mirisalo.

Sneg je blistao na popodnevnom suncu, ali je hladan vetar šumeo u krošnjama drveća i „brisao“ logorom. Holidej je sedeo pored Ebena, dok je Sem veselo ćaskao sa Kandžom kao da se pre nekoliko sati uopšte nisu tukli. Lentel im je pružio flašu viskija koja je prošla krug i bila ispražnjena još pre nego što je Laura uspela da posluži kafu.

Tek dva sata posle ručka Holidej je uspeo da nasamo razgovara sa Semom. Naime, Dus Mening je započeo partiju pokera. Ali, su oni odbili da se pridruže.

– Mislim da si uspeo da ih zavarаш – rekao je Sem zadovoljno.

– Možda – odvrati Dok sumnjičavo.

– Sigurno jesi – ponovio je melez čučnuvši pored vatre.

– Progutali su tvoju priču – dodao je džarajući vatru dugim štapom.

– Dakle, tu smo. Šta sada?

– Sačekaćemo da padne mrak.

– Pa da onda proverimo puške?

– Naravno. Osmotrićemo i ostale stvari, Seme.

– I šta onda?

– Već ćemo videti kako će se karte namestiti – dobacio je Holidej.

– A šta je sa ženom?

Dok baci pogled ka Lentelovoj kolibi; pred vratima je stajao vođa bandita i pažljivo ih posmatrao. Zato je sasvim tiho dobacio Semu:

– Budi oprezan od ovog momenta, jer smo pod prismotrom. I ne diži naglo glavu.

– Lentel? – upita Krejzi ne pomerajući se.

– Da. Sada mi se čini da bi bilo bolje da smo se pridružili Meningovoj partiji. Hajdemo tamo.

Ustali su i bez žurbe se pridružili banditima koji su sedeli ispred srednje kolibe i igrali poker. Dok sede pored Vinčestera, a Krejzi klimnu glavom i čučnu pored Indiga.

– Jeste li se predomislili?

– Podeli i nama – kazao je Dok. – Nemamo šta drugo da radimo.

Neko je doneo viski i popodne je počelo da odmiče. Laura je kod vatre pripremala večeru, a većina je bila zabavljena karatanjem. Uskoro je sunce zašlo za horizont i mrak se počeo spuštati na brda. Kandža je bio potpuno pijan, a ostali veoma pripiti. Na Laurin poziv igra je prekinuta i banditi su se uputili ka vatri. Lentel je izašao da im se pridruži noseći još dve flaše ispod ruke. Laura je vešto isekla pečeno meso i svakome pružila komad u tanjir.

– Dobro je imati ženu u logoru – dobacio je Spajder Džons grizući zečiji but. – Čovek dobije pristojnu hranu.

Ostali su nastavili da pričaju i komentarišu privlačan Laurin izgled, ali Holidej nije učestvovao u razgovoru. On je već završio i sedeo pored vatre pijuckajući kafu, odnosno razmišljajući o tome kako su Dori i Sara već na putu iz doline. Pomalo se brinuo za njih, jer nije želeo da ih tek tako pošalje u divljinu. No, to je bilo mnogo bezbednije nego ostati u blizini banditskog logora.

Bio je već potpun mrak i mesec je izašao iza brda. Boce viskija bile su brzo ispražnjene pa je Lentel poslao Indiga da donese još. Naravno, Kandža je već hrkao, a i ostali su bili dosta pripiti.

Dok je, praveći se da pije, samo liznuo dodato mu piće, predao flašu Semu i promrmljao:

– Vreme je...

Tako je, kada je u drugom krugu flaša stigla u njegove ruke, odglumio da je dosta potegao; počeo je da zamuckuje, pokušao da ustane i pao na sneg. To je izazvalo glasan smeh ostalih. No, Holidej je produžio predstavu; nastavio je da hoda, posrnuo još jedanput i jedva pogodio kvaku kolibe.

– Isti je kao Kandža – kazao je Lentel glasno. – Nikako ne podnosi piće.

Dok je ostavio otvorena vrata, priljubio se uz zid i stao da čeka. Smeh je ubrzo zamro, a banditi su se vratili piću i kartama. Bio je miran još nekoliko minuta, a onda polako šmugnuo napolje. Držeći se senke, pažljivo je zamakao za ugao i požurio u pravcu srednje kolibe. Budući da je bila malo dalje od vatre, ova brvnara

je bila obavijena mrakom. Ponovo je pogledao prema vatri i video da Sem nešto govori Lentelu. Shvatio je da nema vremena za čekanje i da mora delovati što pre.

Izvesno vreme stajao je naslonjen na zid, a onda lagano krenuo ka vratima.. Došavši do njih, pažljivo je napipao metalni zasun i lagano ga podigao. Već sledećeg trena zakoračio je u kolibu i nozdrve mu je zapahnuo oštar miris baruta. Pri slaboj mesečevoj svetlosti koja se probijala kroz bočni prozor mogao je da razabere šta se gde nalazi. Na jednom zidu bilo je naslonjeno nekoliko dugačkih zatvorenih kutija na čijim poklopcima je bila nalepnica sa natpisom „Flintok“. Iza sanduka nalazile su se kvadratne kutije sa dinamitom i one male sa municijom.

Dok zabrinuto uzdahnu: koliba je bila pravi arsenal oružja.

U istom trenutku začuo je škripu koraka na snegu i krenuo rukom prema koltu; ipak, laknulo mu je kada je pored prozora promakla mršava Semova silueta. Vrata su se odškrinula i Krejzi se žurno uvukao unutra.

– Oho, pa ovo je pravo stovarište! – rekao je iznenađeno.

– Kako si se izvukao? – šapnu Dok.

– Lentel me je poslao da iz njegove kolibe donesem viski – odvrati Kejzi i tiho zviznu. – Ali, vredelo je doći i videti ovo zar ne? Pa tu ima oružja za pravi rat!

– Zato i ne smemo dopustiti Crnom Jastrebu da ga se dočepa – odvratio je Dok.

– A kako misliš da to sprečimo?

– Pa mladi poglavica će uskoro doći ovamo, isto kao i nitkov koji Lentela snabdeva oružjem. Hm.... pretpostavljam da će se svi okupiti oko ove kolibe. Šta misliš, šta bi se dogodilo kada bih kresnuo šibicu?

– Sve bi odletelo u pakao... – odvrati Sem zabrinuto. – Možda čak i mi.

– Ne, ako budemo dovoljno daleko.

– A kako ćeš onda kresnuti šibicom?

– Prosuću tanak trag baruta po snegu. U mraku ga niko neće primećiti. Kada dođe trenutak, zapaliću ga sa našeg kraja i...

– Onda moramo da požurimo. Lentel je rekao da će Crni Jastreb stići svakog trenutka.

Holidej klimnu glavom.

– Uzmi viski iz Lentelove kolibe i odnesi ga. Ja ću napraviti barutnu stazu, a kada Indijanci stignu, ti se izvuci i dođi do koralu. Onda ćemo zapaliti barut i dići u vazduh ceo logor zajedno sa banditima i Indijancima.

– U redu – dobaci Sem i brzo se izgubi.

Dok je brzo potražio barut i obrađovao se videvši da je jedno burence već otvoreno. Prosuo je nešto praha pored svežnjeva dinamita, a zatim počeo da pravi stazu idući prema vratima. Lagano je nastavio da prosipa barut i svaki čas se okrećući, polako napredovao prema koralu.

Krajičkom oka video je Sema koji je prilazio vatri noseći nove boce sa viskijem; zatim je sledila pijana vika bandita koji su pozdravili njegov povratak. On je nastavio da sipa barut, prošao pored koralu i zaustavio se

tek u senci jednog velikog bora na ivici čistine.

U tom trenutku čuo je škripu snega i nečije korake. Brzo je odložio burence, stavio ruku na dršku kolta i zastao.

– Gde si, Holideje, do đavola? – začuo se glas Dusa Meninga.

Podigao je glavu i video bandita koji je izlazio iz „njegove“ kolibe pretpostavljajući da Dok tamo spava.

– Holideje?! – začuo se Mening ponovo.

Dok shvati da mora reagovati, inače će njegova vika probuditi ostale. Brzo se vratio do korala i pozvao priгуšenim glasom:

– Jesi li ti to, Duse?

– Da, ja sam – odvratio je ovaj razdraeno. – Gde si, pobogu?

Lentel me je poslao da te dovedem. Želi da upoznaš Crnog Jastreba koji samo što nije stigao.

– Povraćao sam – slaga Holidej. – Nije mi bilo dobro...

– Povraćao si! – dobaci bandit podmešljivo.

– Pa ti si pravi slabić, Holideje!

Glasno se smejući, Dus Mening je pošao ka mestu odakle se čuo Holidejev glas. No, odjednom je zastao ugledavši kolt u Dokovoj ruci.

– Šta je to, do vraga? U pitanju je neka šala...? – dodao je zapanjeno. Onda je omirisao vazduh i ugledao tanku traku barutnog traga na snegu.

– Šta... Oh, ti si prljavi izdajnički gad, Holideje. Došao si ovamo da nas uništiš! E, pa Lentel će za ovo odmah da sazna.

– Neće – odvratio je Dok leđeno. – I budi srećan što ćeš samo malo prespavati, a ne odleteti u vazduh sa ostalima. – Okreni se!

Bandit se mehanički okrenuo osećajući po Dokovom glasu da je stvar krajnje ozbiljna. Taman je hteo da poviče i upozori ostale kada ga je Holidej snažno udario drškom kolta u potiljak. Udarac je bio snažan i njegovo telo srušilo se na sneg kao vreća; Holidej mu pritrča, uhvati ga za noge i brzo ga odvuče u mrak.

Ali, kada se ispravio, osetio je da ga neko posmatra. Naime, godine života na Divljem zapadu naučile su ga da oseti pogled nečijih očiju, čak i kada je osoba bila sakrivena negde u blizini. Zatim je začuo korake ne snegu, meke i oprezne. Digavši glavu ugledao je vitku i usamljenu Laurinu siluetu. Čutke je stajala i posmatrala ga, ali Holidej je znao da je sve videla.

– Ne brinite – šapnula je. – Neću vas izdati.

– Znam da nećete – kazao je.

Prišla mu je još bliže i prošaptala:

– Ja... znala sam da ste vi i Sem drugačiji – priznala je. – Ovi majmuni to nisu mogli da primete, ali ja jesam. Kako mogu da vam pomognem?

– Pomoći ćete mi, ako pomognete sebi, Laura. Naime, kada budete videli da se Sem udaljava od grupe učinite to isto. Idite što dalje od kolibe u kojoj se nalaze u puške.

– Hvala vam. Uradiću tako.

– A sada se vratite ostalima.

– Dobro, ali pre toga moram nešto da uradim.

– A šta to?

– Vi samo nastavite, mister. Ovo je sasvim privatna stvar.

Dok nije hteo da je sprečava. Krajičkom oka je video kako je iz futrole na Meningovom pojasu uzvukla dugačak nož; trenutak kasnije, sečivo je blesnulo na mesečini, a ogorčena mlada žena je zarila nož u banditove grudi. Onda je to učinila još jednom, pa još jednom.... Posle toga je obrisala oštricu o sneg i mirno vratila nož na mesto.

– Zaslužio je – kazala je tiho. – To nije čovek, nego prljavi ubica i nasilnička svinja! Uostalom, i drugi su takvi.

– Znam, Laura, shvatam. A sada se brzo vratite vatri. Čujem neke konjanike.

Ona se udaljila, a Holidej je prosuo ostatak baruta oko Meningovog tela. Video je kako se četiri konjanika pojavljuju iz tame i kako svi banditi ustaju. Odahnuo je sa olakšanjem spazivši da je Laura stigla do Lentela. Onda je spazio kako ju je Sem pogledao i posle toga se povukao u mrak. Banditi to nisu primetili jer su bili suviše zauzeti dočekom Indijanca.

Dok je još uvek stajao na istom mestu. Spazio je kako prvi konjanik diže pušku u znak pozdrava i odmah prepoznao gnevno lice Crnog Jastreba. I ostala četvorica bili su mladi i odlučnog držanja.

Lentel ih je ljubazno pozdravio, a onda Dok ču kako vođa bandita poziva Dusa Meninga. Pošto se ovaj nije odazvao, on slegnu ramenima i okrete se prema Indijancima. Vetar koji

je duvao donosio je do Holideja delove njihovih rečenica. Naime, ni jedna strana nije gubila vreme i cenjkanje je počelo.

U jednom trenutku, Lentel je klimnuo glavom i pokazao prema kolibi. Svi su se podigli i Holidej je znao da je trenutak došao. Video je kako se Laura žurno udaljava i kako brzo nestaje u mraku.

Sada je mirno mogao da kresne palidrvce.

Učinio je to i suva traka baruta pretvorila se u plamen. Video je kako cela grupa ide prema kolibi, kako se otvaraju vrata, a onda...

Onda je neko uplašeno povikao videvši crveni plamičak koji je jurio prema njima. Trenutak zapanjenosti i iznenađenja bio je dovoljan da plamen kroz otvorena vrata ušeta u kolibu.

Zatim se začuo strahovit prasak, onda drugi, treći... Koliba je postala plamena lopta, a eksplozije koje su se ređale jedna za drugom ličile su na kanonadu topova. Debla su letela na sve strane, pomešana sa buradima koja su eksplodirala u vazduhu. Mesto gde se do pre nekoliko trenutaka nalazila koliba ličilo je na pakleni kuglu plamena, usijanog vazduha i dima.

Sa revolverima u rukama, Holidej i Sem su prišli da osmotre prizor; jara ih je zapahnula po licu, a sneg svuda okolo bio je siv. Baš u tom trenutku izgorela dela dva Indijanca eksplozija je odbacila na drugi kraj čistine.

A onda se, iznenada, jedna silueta pomerila; još uvek živ, ali potpuno crn u telu i licu, Crni Jastreb se podi-

gao kao avet. Pošto je puška koju je držao bila potpuno iskrivljena, izvuкао je nož i urlajući od gneva jurnuo na Holideja.

No, Dok se nije uzbudio; hladno-krvno je nanišanio i pritisnuo okidač i kuršum je pogodio Indijanca tačno u srce. Poglavica Pajuta se zgrčio i bez glasa pao u sneg. Bio je mrtav još pre nego što je dodirnuo zemlju.

Još nekoliko prilika se teturajući podiglo sa zemlje; Holidej je čuo šum sa desne strane i ugledao Lauru koja je sa revolverom u ruci stajala i posmatrala ih, kao lešinar koji vreba plen. Nanišanih je na Spajdera Džonsa i pogodila ga u bok. Ali, bandit je uspeo da izvuče kolt i pripuca, pre nego što ga je revolver Krejzi Sema zauvek učutkao. Dok se za tren okrenuo i video kako mlada žena pada pogođena u grudi. To ga je tako razjarilo da je zapucao kao mahnit; još dvojica bandita pali si kao pokošeni, a onda... onda im se pred očima pojavio Lentel. Vođa bandita je držao kolt u rukama, dok mu je lice bilo crno i garavo, a odelo nagorelo.

– Sada ćeš platiti što si mi uništio družinu, Holideje – ciknuo je, spreman da povuče okidač.

Onda je grunuo hitac i na njegovom čelu pojavila se velika crvena rupa. Kao da ne veruje da se to događa, on je zapanjeno pogledao dvojicu prijatelja shvativši da ni jedan od njih nije pucao. Pokušao je nešto da kaže, ali se bez reči izvrnuo u sneg koji je se zacrveneo od njegove krvi.

Holidej i Sem okretoše se prema ivici šumarka.

Na čistini između borova stajala su dva konjanika: Dori Niberg i Sara Lejsi. Ono što je Holideja strašno iznenadilo bila je činjenica da je pištolj u ruci držala ova druga. Ugleđavši ih, devojke su poterale konje krivudajući između ostataka sanduka i ugljenisanih tela.

– Ona... ona mi je otela revolver...
– promucala je Dori sa nevericom.
– Rekla je... kazala je... da to jednostavno mora da učini.

Bleda kao kreč Sara je gledala nepomično Lentelovo telo.

– Lentel je bio taj... – kazala je podigavši glavu. – On... on me je lišio čistote i čednosti i... jednostavno sam morala da ga ubijem.

– Da, ponekad se to mora – odvratio je Holidej zamišljeno. – U čovekovom životu se svašta dešava, zar ne?

Iako to ni ne pomišljamo, ponekad moramo prekršiti određene zakone.

Sem nežno odmeri Saru.

– Da li ti je sada dobro?

Ona se osmehnu.

– Sada...da. Ali najviše bih volela da odemo odavde.

– To ćemo i učiniti – odvrati Dok.
– I pritom ćete mi objasniti zbog čega niste poslušale ono što sam rekao i posle zalaska sunca odjahale odavde.

*

Dve nedelje kasnije, Dok i Sem su sedeli u salunu „Dabar“ u Mačjoj Šapi i razgovarali uz piće.

– Ovaj grad vam je strašno zahvalan – rekao je Net Defarž prilazeći.
– Da nije bilo vas, došlo bi do pravog građanskog rata u kraju. Žrtve bi bile

neminovne i ko zna šta bi se desilo dok ne bi došla vojska.

– Verovatno ste u pravu, mister – dobaci Holidej mirno.

Pošto nisu pozvali Defarža da im se pridruži, on se nakašlja.

– Ovaj, hteo sam još nešto da vam kažem...

– Izvolite, gospodine Defarž.

– Oh, hvala – odvrati čovek sedajući. – Naime, mi smo imali sednicu Gradskog veća i odlučili smo da bi trebalo zaposliti šerifa....

Pa... ovaj, pošto šerifu treba pomoćnik, neko je... ovaj, predloženo je da prvo upitamo vas dvojicu.

Prijatelji se zgledaše. Sem se zadovoljno nasmeja pomislivši kako se ljudi brzo menjaju.

Pre izvesnog vremena ovde nisu hteli ni da ga usluže, a sada...

Dok se nasmeja.

– Hvala na ponudi, ali ako bar nešto znate o meni, onda vam je poznato da se dugo ne zadržavam na jednom mestu. Ipak, za šerifa i pored toga možete imate hrabrog i odlučnog čoveka

vičnog oružju, a to je Sem Krejzi. On će se uskoro oženiti gospođicom Lejsi i nastaniti u ovom kraju.

Čovekovo lice sinu.

– O, drago mi je što to čujem, gospodine Krejzi. Pa, šta kažete za našu ponudu?

– Nisam o tome razmišljao...

Dok namignu Semu i lagano ustade. Videvši ga kako odlazi bez pozdrava, krčmar Blend ga upita:

– Zar toliko žurite, mister Holideje. Mora da vas neko čeka?

– Naravno – odvrati Holidej sa osmehom.

– Do skorog viđenja, Blende.

Izašavši na ulicu, on požuri prema hotelu. Tamo je bila Dori i on je jedva čekao da se nađe u njenom toplom zagrljaju. Oboje su prošlost ostavili iza sebe i beskrajno uživali u svojoj ljubavi.

Bili su srećni i budućnost im sada nije bila interesantna.

O njoj će misliti kada dođe novi dan.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJESKO-SRPSKI**
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
dinara

Poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

00387

ISSN 0353-0000

9 770353 000002